

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ICE PLANET HONEYMOON

Achako & Kiva
RUBY DIXON

BUZ GEZEĞENİ BALAYI: AEHAÇO & KIRA

BİR UZAYLI AŞK ROMANI

RUBY DIXON

Copyright © 2020 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz

Bilgi depolama ve erişim sistemleri, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Kapak Tasarımı Kati Wilde

Düzenleme Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

BUZ GEZEĞENİ BALAYI: AEHA KO & KIRA

Hızlı bir temizlik notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Yazarın Notu

Okuyacak daha fazla şey mi arıyorsunuz?

BUZ GEZEĞENİ BALAYI: AEHAKE & KIRA

Kira ve Aehako mutlu bir şekilde çiftleştiler ve bebeklerinin gelmesini bekliyorlar. Her şey harika... yoksa öyle mi? Çünkü kaygısız Aehako, eşlerin en çok gezinenine dönüşmüştür ve mağaradaki herkesi çıldırtmaktadır.

Kira tatil zamanının geldiğini düşünüyor... bir çeşit.

Bu hikaye Buz Gezegeni Barbarları'nın 3. kitabı olan Barbar Aşık için genişletilmiş bir sonsözdür ve favori çiftlerinden biraz daha fazlasını isteyen okuyucular içindir. Sakın buradan başlamayın! Çok fazla hikaye kaçıracaksınız. Buz Gezegeni Barbarları ile baştan başlayın.

HIZLI BIR TEMIZLIK NOTU

Bu hikaye Buz Gezegeni Barbarları (Barbar Aşık) 3. Kitaptan yaklaşık altı ay sonra geçmektedir. Tek başına değil, karakterlere ve hikayelerine bir çeşit 'yeniden ziyaret' görevi görüyor.

İyi eğlenceler! <3

KIRA

bebeğin mesanemi tekmeleme hissiyle uyandım. Yüzümü buruşturarak sıcak yatağımdan, uyuyan arkadaşımın yanından kalkıyorum ve Güney Mağarası için belirlenmiş "banyo" alanına gidiyorum. Buradaki düzenek ana kabile mağarası kadar güzel değil ama idare ediyoruz. Bu beni rahatsız etmiyor.

Çoğu zaman... sadece gecenin bir yarısı işemek için uyanmak zorunda kaldığımda.

Düşündüm de, son zamanlarda daha çok oluyor.

Ayak parmaklarım soğuk taş zeminde kıvrılıyor ve işimi olabildiğince çabuk halledip el yıkamak için kullanılan bir kaba biraz su döküyorum. Gecenin bu saatinde hava soğuk ve su buzlu çamura dönüşüyor, bu yüzden Aehako ile paylaştığım mağaraya geri döndüğümde titriyorum. Bir süredir mağarada lazımlıklarımız vardı ama bu konsept midemi bulandırıyor ve hamile olduğum için yaşam alanında lazımlık bulunduramam. Yapamam işte. Soğuk ayaklara katlanacağım.

Yorganın altına girip üşüyen ayaklarımı hemen ona yapıştırdım, dostumun da öyle yapacağını düşünüyorum hınzırca.

Aehako inliyor ve hemen beni yakalayıp iri bedenine yaslıyor. "Zalim kadın."

"Ayak parmaklarımı benim için ısıtmak istemez misin?" Ona sokularak alay ediyorum. Aehako iri yarı bir adam; küçük insanlar olmayan diğer sa-khui'lerin çoğundan daha iri. Ben her seferinde küçük kaşık olmak zorunda kalıyorum ama o çok yayılıyor ve bazen uykusunda tüm battaniyeleri çalarken uyanıyorum. Böylece üşüyen ayaklarımı ısıtabiliyorum. Kurallar böyle.

Beni kendine doğru çekiyor, kalçasına doğru kıvrıp bir kez daha yan yattığımda üşüyen ayaklarımdan birine eliyle dokunuyor. Kolunu belime doluyor, dudakları başımın tepesine değiyor.

Bebek tekrar tekmeliyor, bu sefer hafif bir çırpınma yerine etkileyici bir tekme atıyor. Şiddetine şaşırarak nefesimi içime çekiyorum.

Aehako tüm uyuşukluğunu kaybediyor. Hemen bana karşı sertleşiyor, eli karnımın üzerinde geziniyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye söz veriyorum ona.

"Sadece bir tekmeydi." "Ama nefes aldın."

Acıyor mu?"

"Sadece şaşırtıcıydı. Hepsi bu kadar. Uyumaya devam et." Elini kendi elimle kapatıp gözlerimi kapatıyorum, kendim de uyumaya devam ediyormuş gibi yapıyorum. Bu sırada karnımdaki bebek kesinlikle uyku vakti olmadığına karar vermiş. Dönüyor, tekmeliyor, hareket ediyor ve Aehako'nun koca bedeninden taşan gerginliği hissedebiliyorum. Tekrar uyumuyor. Dönmeyeceğini biliyorum, çünkü onu tanıyorum. Bu yüzden bekliyorum.

Çok uzun sürmez.

"Kira?"

"Mmm?"

"Uyuyor musun, dostum?" Dudakları saçlarımdan üzerinde geziniyor ve oraya bir öpücük konduruyor.

Bebek yine tekmeliyor ve daha yeni işemiş olmama rağmen tekrar kalkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Hamile olmanın eğlenceli bir şey olmadığını biliyordum ama bazen keşke bu çocuk mesanemden başka bir yere otursa diyorum. "Uyandım."

"Kitin iyi olduğunu düşünüyor musun?" Eli karnımı okşuyor ve ses tonundaki endişeyi duyabiliyorum.

Kalbim sıkışıyor. Aehako'm her zaman çok güler yüzlü ve kaygısız, kendinden çok emin. Ancak son zamanlarda karnım büyüdükçe gözlerindeki endişe de artıyor. Bu tekrar uyuyamadığı ilk gece değil ve son gece de olmayacağından şüpheleniyorum. Bu bebeği doğurana kadar iyi uyuyamayacak... ve bu aylar ve aylar (ve aylar) sonra olacak. "Eminim sorun yoktur. Uyumaya devam et, aşkım."

"Ama bu gece çok aktif." "Bazen

öyle oluyor."

Eli karnımın üzerinde kayıyor. "Ya dikkatimizi çekmeye çalışıyorsa? Ya bir sorun varsa?" "Yanlış bir şey yok," diye onu rahatlatıyorum.

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Miden nasıl?"

Güçlü kokular yüzünden ara sıra mide bulantısı nöbeti geçiriyorum ve her seferinde Aehako panikliyor. Sanki benim hasta olduğum ya da acı çektiğim düşüncesine dayanamıyor, ki bu çok tatlı. Ama gecenin bir yarısı? Bu da biraz can sıkıcı. Kendime onun sadece endişeli olduğunu hatırlatıyorum. Bu birlikte ilk bebeğimiz. Aşırı korumacı olması doğal. "Bu iyi bir şey." Sesimi olabildiğince uykulu çıkarıyorum. "Yatağına dön, aşkım."

Aehako beni kendine çekiyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Öyle olmasaydı bana

söyledin, değil mi?" "Kesinlikle söyledim, söz veriyorum."

Homurdanıyor ve sessizleşiyor, ama elinin karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde durduğunu fark ediyorum ve bebek her tekme attığında sanki benim değil de onun iç organlarını yumrukluyormuş gibi seğiriyor.

Zavallı Aehako'm. Bu garip, çünkü normalde ikimizden endişeli olan benim. Küçük şeyler için stres yapan ve dünyanın yükünü omuzlarına almaya çalışan benim. O ise kaygısız olan,

Bana tüm endişelerimi unutturan, gülen, alay eden. Ancak bu hamilelik söz konusu olduğunda rollerimiz tersine döndü. Her şeyin üstesinden gelen benim, uykusuz geceler geçiren ve sürekli korkan ise Aehako. Sanki kırılgan bir cammıışım gibi üzerimde gezinen ve mağaranın etrafında beni rahatsız edebilecek hiçbir şey yapmama izin vermeyen Aehako.

Kendini delirtiyor. Bir noktada kendini kaybedecek, çünkü bir altı ay daha buna katlanabileceğini sanmıyorum, ki öyle görünüyor.

Bebek tekrar kıpırdıyor ve ben sinirli bir iniltiyle savaşıyorum, çünkü şimdi gerçekten çışım gelmiş gibi hissediyorum. Ama tekrar ayağa kalkarsam, Aehako panikleyecek.

Bunu kazanamazsın.

KIRA

"H e stresli," diyor Kemli o sabah bana bir fincan çay uzatırken. "Öyle mi düşünüyorsun?" Endişelenmemeye çalışarak bir yudum alıyorum.

Yaşlı kadın kendi fincanıyla karşımda oturuyor, yüzünde alaycı bir ifade var. "Bütün erkekler dişileri yavrularla birlikteyken alınganlaşıyor. Değişen sadece vücut değil, dişi de yorulur. Ayakları ağrır. Garip yiyeceklerle aşerir." Kemli omuz silkiyor. "Benim Borran'ım her yavrumun üzerinde titrer ve gezinirdi. Davranışlarına bakınca bir dişinin daha önce hiç yavrusu olmamış sanırsınız." Dudakları kıpırdıyor ve sonra ayılıyor. "Burada, Güney Mağarası'nda şifacının yanında olmadığını da unutmamalısın."

"Ama... Ben kendimi iyi hissediyorum," diye itiraz ediyorum. "Kendimi iyi hissederken Maylak'ı rahatsız etmeme gerek yok."

"Aehako'yu hayatı boyunca tanıdım," diyor Kemli, çayını parmak ucuyla karıştırıp yaprakları iterken bilgece. "Esprili ve çekicidir ama aynı zamanda çok korumacıdır. Endişelendiğinde, duygularını bir gülümsemenin arkasına saklayamaz. Son avıyla kemik suyu yapmayı teklif ettiğimi ve bunu önerdiğim için bile öfkelenildiğini biliyor musun?"

Nefesim kesildi, şok oldum. "Ne? Neden?"

"Çünkü uzun kuyruklu, dişli haznelerden biriydi ve yanlış kesildiklerinde ne kadar güçlü koltuklarını biliyorsun. Mağarada kokacağından endişelendi ve midenizin bozulmasını istemedi." Ağzı yine seğiriyor. "Bu sadece basit bir öneriydi ama bir de baktım ki avını önbelleğe götürmeye karar vermiş. Ondan habersiz et suyu yapmayayım diye sakladığından şüpheleniyorum. Diğerlerine de mağaranın uzak ucunda yemek yaptırıyordu. Senden olabildiğince uzakta."

Şaşırdım. Son zamanlarda çok fazla yemek kokusu almadığımı fark etmeme rağmen bunun devam ettiğini bilmiyordum. Belki de sadece ben fark etmiyordum diye düşündüm. "Oh, ama..."

Kemli bir elini havada sallıyor. "İlk kez baba olacak. Herkes buna katlanıyor. Hepimiz küçük çocuğunuzun doğuşunu görmek için heyecanlıyız." Gülümsemesi sıcaklaşıyor ve kalın giysilerimin altında zar zor fark edilen şişliği görür gibi karnıma bakıyor. Sesi alçalıyor ve bana doğru eğiliyor. "Kitler bu mağaralarda gezinmeyi uzun zaman oldu. Üç tane doğacağını düşünürsen. Sanki kabile uzun bir uykudan uyanıyor. Hepimiz daha fazla yavrunun doğması için çok hevesliyiz."

"Öyle bile olsa," diye itiraz ediyorum. "Herkes yemek yapmak zorunda. Sırf hamileyim ve bir süre daha öyle olacağım diye hayatınızı benim etrafımda dolanarak geçiremezsiniz. Ben sadece bir kişiyim."

"Ah, ama sen karnında umut taşıyorsun." "Georgie ve Liz de öyle-

Kemli, "Ama sen buradasın," diye işaret ediyor. "Şifacı onların yanında. Siz değilsiniz. Ve Asha burada, bu mağarada."

Asha hakkında her şeyi biliyorum. O sinir bozucu kadını ve Aehako'ya nasıl asıldığını düşündükçe ruh halim bozuluyor. Aylar oldu ve ben hala onun etrafta olmasına alışmadım. Onu her gördüğümde kıskançlıktan suratına yumruk atmak istiyorum, bu yüzden ayrı kalıyoruz.

Onun yıpranmış mavi eli benim küçük elimi kaplıyor. "Eşine karşı nazik ol. Doğacak son yavru Asha'ninkiydi ve yaşamadı. Aehako olması gerekenden daha fazla endişeleniyorsa onu affetmelisin."

Tanırım. Bir anda kendimi dünyanın en büyük pıslığı gibi hissettim. Kemli bu yüzden Aehako'nun endişelendiğini söylüyor. Bunun Asha'nın flört etmesiyle değil, bebeğinin ölümüyle ilgisi var. Karnıma dokunarak, "Elbette," diyorum. "Yine de gerçekten her şeyin yolunda olduğunu düşünüyorum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyor Kemli gülerek. "İnsansın ama hâlâ güçlü ve sağlıklısın." "Teşekkürler mi?"

Omuzumu okşadı. "Babalığa alışması biraz zaman alacak." "Ne kadar zaman?"

Gözleri parıltıyor. "Yavrunun doğmasına ne kadar kaldı?"

İnledim. "O kadar uzun, ha?" Çayımı yudumluyorum ve tadına bakıp yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Daha önce hep sevdiğim bir karışımıydı, ama şimdi hamile olduğum için tadı biraz fazla güçlü, biraz fazla acı geliyor. Yine de geri çevirmek istemiyorum çünkü her bir lokma yemek ve her bir yudum su için ne kadar çaba harcandığının farkındayım. Burada hiçbir şey bir musluktan ya da bir marketten gelmiyor. Çay yapraklarının toplanması, temizlenmesi ve saklanması gerekiyor ve en küçük çay bardağı bile ziyan edilmemeli.

Ama içersem kusacağım, sonra Aehako'nun tepesi atacak, sonra da günün geri kalanı berbat olacak ve- Kemli fincanını boşaltıp dudaklarını şapırdatıyor. "Sert çayı severim. Seninki hoşuna gitti mi?"

"Bu harika," diyorum elimde tutarak. "Çok teşekkür ederim."

Çenesini kaldırıp içkimi gösteriyor. "Senin için bitireyim mi?"

Utangaç bir gülümsemeyle fincanı ona uzattım. "Sanırım bebek güçlü tatlardan hoşlanmıyor."

"Karnım en küçük çocuğumla doluyken kırmızı etin tadından nefret ederdim." Bir elini havada sallayıp gözlerini deviriyor. "Mevsimlerin üç tam dönüşü çok uzun sürdü."

Bahse girerim. Buradaki diyetin çoğu kırmızı et. Üç yıl boyunca balık ve köklerle yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Yüz ifadesiyle kıkırdıyorum. "Peki sen ne yaptın?"

"İnsan," diye tıslıyor bir ses ve çok tanıdık bir kadın, selam verme zahmetine bile katlanmadan Kemli'nin mağarasına giriyor. "Gel ve eşini al!"

"Asha," diyor Kemli kuru bir sesle. "İçeri gel. Mağaram her zaman ziyaretçilere açıktır."

Asha kalın, siyah saçlarını savuruyor ve ikimize de ters ters bakıyor. Onun varlığı karşısında kendimi biraz şişman ve garip hissederek ayağa kalkıyorum. Dişi sa-khui son derece muhteşem, teni kusursuz mavinin hoş bir tonu, gözleri parlak ve ateş saçıyor. Karnı yağsız ve sert ve bana karnımın şişmeye başladığını ve ayak bileklerimin son zamanlarda şişmeye meyilli olduğunu hatırlatıyor. O muhteşem ve bunu biliyor.

Aynı zamanda küstahın teki. Kusursuz burnunun ucuyla bana bakıyor, yüzünde buyurgan bir ifade var. "Şu anda katlanmamız gereken yeterince şey olduğunu düşünmüyor musun? Aehako'yu terbiye edemez misin?"

"Onu terbiye etmek mi? Anlamıyorum." Ayağa kalkarken karnımdaki hafif şişkinliği ovuyorum. "Ne yapıyor bu?"

Bakışları karnıma gidiyor ve bir an için gözlerinde acı parlıyor ve kendimi en büyük pislik gibi hissediyorum. Sonra o güzel yüzündeki alaycı ifade geri dönüyor ve Asha bana küçümseyerek bakıyor. "Boya yüzünden Hemalo'yu taciz ediyor. Seni üzeceğini söylüyor ve Aehako da eşi hamileyken mağarasında böyle şeylere izin verilmediğini söylüyor."

İrkildim. "Olamaz. Geliyorum."

"Güzel," diyor Asha acımasızca. "Senin yavrun doğana kadar hepimiz oturup ateşe mi bakacağız? Çünkü Aehako bizi bu hale getirecek."

"Bu onun ilk kiti Asha," diyor Kemli hafifçe. "Bütün erkekler dişileri hamile kaldığında akıllarını kaybederler." "Umurumda değil."

"Onunla konuşacağım," diyorum kadınlara. Aehako'nun bana karşı bu kadar korumacı olması çok tatlı olsa da Asha da haklı. Tüm mağara bebeğimin doğmasını beklerken etrafta dolanamaz. Dokuz ay mı yoksa yirmi ay mı hamile kalacağımı bilmiyorum çünkü sa-khui'ler insanlardan çok daha uzun süre taşıyor. Her iki durumda da Aehako'nun başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyor, benim de öyle.

Burada yaşayan sadece biz değiliz. Burası insanlarla dolu bir mağara sistemi ve tek bir hamile bayana hizmet veremiyorlar.

Kemli'nin mağarasından çıkan Asha'yı takip ederek Güney Mağarası'nın arka tarafına, depolama alanlarının olduğu yere gidiyorum. Hemalo'nun deriler için ayrılmış tek mağaraya yerleştiğinden eminim; işlenmiş, işlenmemiş, boyanmış ve boyanmamış. Gerilmiş bir derinin önünde duruyor, ayaklarının dibinde keskin kokulu bir kase var ve ben daha o görünmeden karışımın kokusunu alabiliyorum.

Kokusu gözlerimi yaşartsa ve öğürme refleksimi artırsa da ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Merhaba çocuklar, neler oluyor?"

Aehako hemen yanıma geliyor, büyük koruyucu gövdesi ve sallanan kuyruğuyla. Normalde gülümseyen ağzının kenarlarında hafif bir kaş çatma var. "Burada olmamalısın, Üzgün Gözler. Koku mideni bulandıracak."

"İyiymi," diyorum ona, yüzümdeki sahte neşeli gülümsemeyi koruyarak. "Hemalo'yla kavga ettiğinizi duydum?" Aehako'nun arkasındaki iri erkek ayağa kalkıyor. Kabiledeki onca insan arasında Hemalo'nun da

Aehako savaşçılar listesinde en sonda yer alırdı - eşim çünkü hayattaki pek çok şeyi ciddiye almıyor ve Hemalo çünkü sadece ruh ve sanattan ibaret görünüyor. O diğerleri gibi bir savaşçı ya da avcı değil. O bir yaratıcı ve derilerle uğraşmaktan başka bir şey yapmayı sevmiyor.

Hemalo bana hafif bir gülümseme veriyor, duygulu gözleri özür dolu.

"Kavga etmiyoruz," diyor Aehako, sesi şaşırtıcı derecede gergin. "Ona sadece sen bu kadar yakındayken deri boyayamayacağını söylüyorum." Şu anda bile, büyük elleri - nazik olsa da - beni mağaranın girişine doğru yönlendiriyor, sanki beni tabakçının yakınında bir yerde istemiyormuş gibi. "Aslında dün gece iyi uyuyamadın. Belki de biraz daha kestirmelisin."

Bir şekerleme daha yaparsam, can sıkıntısından uyuyakalacağım. "Aehako," diye itiraz ediyorum, beni çekmesine izin veriyorum. "Yorgun değilim."

"Öylesin," diye ısrar

ediyor. "Hayır,

değilim."

"Evet, öylesin." Elimi tutuyor ve ayaklarımı yere koyduğumda beni tutup götürüyor. "Aehako!" İtiraz

ediyorum. "Kes şunu!"

"Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum, Üzgün Gözler. İnatçı olma."

Omuzlarından tutup sarsmak istiyorum ama hareketleri midemi biraz bulandırıyor. Ya öyle ya da boyanın kokusu beni gerçekten etkiliyor. Ellerimi onun sıcak tuniğinin içine sokuyorum, sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi beni kollarında mağaramıza taşıırken ona tutunuyorum. Sonunda beni çok nazik bir şekilde odamızın ortasına bırakıyor ve sonra bana bakıyor.

Ellerimi kalçalarımın koydum, onun bu küstah hareketlerine sinirlenmiştim. "Bu kadar yeter. Konuşmamız gerek."

"Şu anda konuşmuyor muyuz?" Bana her zamanki şakacı gülümsemesinin bir hayaletini veriyor ve yanağıma dokunuyor. "Yoksa ağzımla başka şeyler yapmamı mı istiyorsun?"

Sanki az önce kabile arkadaşlarından birine öfke nöbeti geçirmemiş gibi bana çapkın bir sırıtış atıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bana cilve yapma. Seni ne yiyip bitiriyor?"

Yüzündeki neşeli gülümseme bir anda yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Hiçbir şey." "Hemalo'ya bağırдын-"

Gözleri parlıyor ve benim şakacı Aehako'm birden yok oluyor. Onun yerinde vahşi gözlü, dişlerini gösteren, hırlayan bir adam var. Parmağını yere saplıyor. "*Çünkü o kendisine söyleneni yapmıyor! Hemalo seni ve yavrularımızı düşünmüyor!*"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bencillik yapıyor!"

"Şu anda kendini dinleyecek misin?" Başımı sallıyorum. "Aehako, aşkım, onlar da burada yaşıyor. Hamile olduğum için önümüzdeki bir yıl boyunca öylece ortalıkta dolaşamazlar."

Ellerini iki yana açıyor. "Neden *olmasın?*"

Onun için endişeleniyorum. Hamile kaldığımda ikimiz de biraz endişeliydik, çünkü hamile kalmamam gerektiğini biliyorduk. Khui'nin kısır olmama neden olan sorunları çözdüğünü biliyorduk, bu yüzden ilk başta temkinliydik. Ancak zaman geçtikçe, ben hamile kalma konusunda giderek daha rahat oldum ve Aehako'nun rahat olmadığı açık.

"Sakinleşmen gerek," diyorum ona en akli başında, yatıştırıcı sesimle. "Kendini strese sokuyorsun ve benim de senin için endişelenmeme neden oluyorsun. Seni seviyorum Aehako, ama şu anki davranışlarını sevmiyorum."

Büyük uzaylı dostum bir elini yüzünde gezdiriyor. "Ben... özür dilerim, dostum. Az önce onu işte gördüm ve bu beni kızdırdı." Önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni kollarına çekerek başını karnımın hafif şişliğine yaslıyor. "Sadece seni ve yavrumuzu düşünüyorum."

Ellerimi başına koyuyorum, parmaklarımı kafa derisindeki kısa saçların üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Onlar da burada yaşıyor," diyorum nazikçe. "Koku beni yeterince rahatsız etseydi, onunla konuşurdum. Gerçekten Hemalo'nun bize inat olsun diye kasten bir şey yapacağını düşünüyor musun?" Hemalo o kadar nazik ve kibar ki, bırakın zalimce bir şey yapmasını, onu Asha'ya karşı hayal bile edemiyorum. "Sadece hoşuna gittiği için derisi üzerinde çalışıyor. Bunun seninle ya da benimle bir ilgisi yok."

Aehako derin bir iç çekiyor, ben kafa derisine masaj yaparken yanağını karnıma bastırıyor. "Ben sadece... endişeleniyorum."

Asha ve Hemalo'nun boş kolları yüzünden mi diye sormak istiyorum ama onların kaybı aklına gelmiyorsa, bir yığın endişeye bir yenisini daha eklemek istemiyorum. "Senin kaygısız olan olman gerekiyordu, unuttun mu? Ben 'Üzgün Gözler'im, sen de mutlu olan." Parmaklarımı kafa derisinde gezdiriyor, bir kulağını sevgiyle okşuyorum. "Bu kadar üzgün olmandan nefret ediyorum, aşkım. Bunu benimle konuş. Hincını başkalarından çıkarma."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Ben... kötü rüyalar gördüm." "Ne hakkında?"

"Sen ve kit." Kelimeleri kalın ve isteksiz. "İkinizin de başına korkunç şeyler geldiğini ve benim bu konuda bir şey yapmaktan aciz olduğumu." Yüzünü tünığime gömüyor, sanki o rüyaları hatırlama düşüncesine bile katlanamıyormuş gibi.

Dudağımı çiğniyorum. "Rokan tipi rüyalar gibi mi?" Tereddütle soruyorum. Kardeşi Rokan'ın khui'siyle garip bir bağı var ve her zaman söylediğinden biraz daha fazlasını "biliyor" gibi görünüyor. Eğer Aehako'da da aynısı varsa...

"Hayır. Öyle bir şey değil."

Rahat bir nefes aldım. "Yani sadece berbat bir ruh halinde uyanmana neden olan kötü rüyalar." O karnımı okşarken ben de başını okşuyorum ve başını sallıyor. "Anlıyorum. Onlar sadece rüya, aşkım. Sana söz veriyorum iyi hissediyorum ve hissetmediğim an sana haber vereceğim."

"Biliyorum." Kocaman eli, en ufak bir şişkinlikten başka bir şey olmamasına rağmen karnımı avuçluyor. "Keşke şifacı da burada olsaydı. Seni kontrol ettiğini ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğini bilmek beni daha iyi hissettirdi."

Bu parlak bir fikir ve hemen benimsediğim bir fikir. Eğer şifacıyı görmek onu o gülen, kaygısız haline döndürecekse, ben varım. "Harika. Gidip onu görelim o zaman."

Aehako şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne?" Başını iki yana sallıyor. "Vahşi bir mevsim. Mağaralardan ayrılmalısın."

"Umurumda değil," diyorum gülümseyerek. "Ana mağaralara yarım günlük yürüyüş mesafesinde, değil mi? Yarım gün yürüyebilirim." "Hava kötü olursa daha uzun sürer," diye itiraf ediyor Aehako.

"O zaman tam bir gün yürürüz. Bak, eğer bu seni rahatlatacaksa, neden yapmıyoruz? Bence bu harika bir fikir." Kaşlarını çatıyor, elini tekrar karnımda gezdiriyor. "Bu acımasız mevsimde eşimi dışarı çıkaramam."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim.

"Neden?" "Hava soğuk."

Kıkırdıyorum. "Hava her zaman soğuktur, aşkım. Dışarı çıktığım anda bir buz saçağı gibi kırılmayacağım." Seçtiğim kelimeler karşısında telaşlanmış görünüyor ve beni biraz daha yaklaştırıyor. "Ayrıca, ben de şifacıyı görmek istiyorum."

"Hiçbir sorun yok mu demiştin?" Aehako hemen ağzından kaçırır.

"Bir şey yok," diye hemen onu rahatlatıyorum. "Sadece Maylak'ı görmek istiyorum. Georgie ve Liz'i de görmek istiyorum. İnsan-sa-khui hamilelikleri hakkında notlarımızı karşılaştırabiliriz." Başparmağımı yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirerek yanağına hafifçe dokunuyorum. "Arkadaşlarımla ziyaret etmek

istiyorum. Mağaranın ortasındaki ısıtılmal  havuzda rahatlamak ve günlerce dışarı çıkmamak istiyorum. Anneni ve babanı da ziyaret edebiliriz. Bu çok hoş olurdu, değil mi?

Bu fikri düşündükçe daha da çok seviyorum. Belki de bir tatile ihtiyacımız vardır. Sadece birkaç günlüğüne Güney Mağarası'ndaki herkesten uzaklaşmak için. Çünkü acımasız bir mevsim, herkes ayak altında ve birbirinin sınırlarını bozuyor ve Aehako onu hiç görmediğim kadar stresli. Lider olmak ekstra bir yük ve muhtemelen Vektal ile de konuşsa iyi olur.

İkimiz için de harika olacak ve bunu yapmak için biraz kara ve korkunç bir yürüyüş gününe katlanmaya hazırım.

Ama inatçı dostum başını sallıyor. "Bu çok tehlikeli."

Reddetmesi beni caydırmadı. "Gerçekten mi? Sen ve diğer avcılar havanın güzel olduğu mevsimlerde ava çıkıyorsunuz. Bu yapılabilir, ama sadece tatsız, değil mi? Biraz tatsızlıkla yaşayabilirim."

Aehako parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor. "Ayrıca çok, çok daha soğuk-" "O zaman sıkı giyinelim."

"Hava patlayabilir ve bizi hazırlıksız yakalayabilir-"

"O zaman fazladan erzak getiririz ve avcı mağaralarına yakın dururuz. Avcı mağaralarında sürekli duraklamak zorunda kaldığımız için oraya varmamız üç gün sürse de benim için sorun değil."

Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor, yüzü hayal kırıklığıyla dolu. Saçlarını yüzümden geriye doğru düzeltiyor, sıkıntılı. "Çok fazla yürüyorsun ve benim eşyalarımı taşıyorsun."

"Yürümek umurumda değil-"

Yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor. "Gerçi bir kızak yapabiliriz."

"Eşyalarımızı taşımak için mi?" Heyecanla sordum.

"Binmeniz için."

"Oh." Bu benim ideal durumum değil - yürümeyi tercih ederdim - ama uzman olan o. Eğer acımasız mevsimde ana mağaraya yürümemin çok kötü olduğunu söylüyorsa, o zaman çok kötüdür. Önemli değil. Şifacıyı ziyaret etme ve biraz mola verme şansımız olacaksa kızığa binerim. "Bunların hepsini yapabiliriz," diyor ona. "Eğer bir kızağımız varsa, onu tika basa ekstra erzakla doldurabiliriz, böylece başımıza gelebilecek her şeye karşı tamamen hazırlıklı olduğumuzu biliriz."

Aehako hâlâ kuşkulu görünüyor. "Her şeyi hazırlamak için birkaç güne ihtiyacım olacak. Ve havanın iyi olmasını beklemeliyiz."

"İkisi de benim için sorun değil," diyorum ellerini tutarak. "Bu harika olacak."

Ellerimi sıkıyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, dostum? Burada, ateşin yanında kıvrılıp kalman senin için en iyisi olabilir. Sırf benim için kendini zorlamayı istemiyorum." Bakışları hem endişe hem de rahatlama karışımı.

"Bu sadece senin için değil," diye onu rahatlatıyorum. "Bu benim için de geçerli." Ve mağaranın geri kalanı için, çünkü Aehako'nun bu acımasız sezon bitmeden kendini kaybedeceğinden oldukça eminim. "Tamamen hazırlıklı gittiğimiz ve acele etmediğimiz sürece hiçbir şey için endişelenmiyorum. Bu toprakları biliyorsun. Karla kaplı olsun olmasın yolları biliyorsun. Sana güveniyorum."

Aehako bana gülümsüyor ve sonra dizlerinin üzerine çökerek karnıma bir öpücük daha konduruyor. "O zaman görünüşe göre bir yolculuğa çıkacağız. Diğerlerine haber veririm."

Ona ışınlanıyorum. Umarım bu onun aklını tüm streslerden uzaklaştırmaya yeter. Şu anda zavallı aşkım iyi niyetiyle herkesi çıldırtıyor. Ve eğer bu yardımcı olmazsa... başka bir şey buluruz.

Fya da önümüzdeki birkaç gün zar zor uyuyacağım. Zihnim hazırlıklarla dolu. Her şeyin mükemmel olduğundan ve nihayet acımasız mevsim karlarına adım attığımızda hazır olduğumuzdan emin olmalıyım. Eşimi en ufak bir riske atmayacağım.

Ben de çalışıyorum. Sa-kohtsk kemiklerinden ve kalın deriden bir kızak yapıyorum ve dışarıda kar ve rüzgâr uçuşlarken mağaralara hapsolmaktan sıkılan diğer erkeklerden bazıları bana yardım ediyor. Sonunda kar üzerinde kolaylıkla kayacak kadar büyük ve sağlam bir hale geldi ve narin eşim, onun büyüyen karnı ve her türlü duruma hazırlıklı olmamızı sağlamak için yanımıza alacağımız bir yığın malzeme için bolca yeri var. Kırılma ihtimaline karşı kızağa fazladan kemik yolluklar ve deri bağladım. Bu vadiler boyunca dağılmış önbellekler olmasına ve hepsine aşına olmama rağmen, yol erzaklarından oluşan çantalar hazırlıyorum. Ek su tulumları hazırlarım. Çay. Hasta uyanırsa diye eşimin karnı için şifalı kökler. Ekstra giysiler. Ekstra botlar. Ekstra kürkler. Battaniyeler. Aletler. Bıçaklar. Mızraklar.

Kemli'nin arkadaşı Borran kızıağın üzerinde büyüyen yığına bir göz atıyor ve tüm vücudu titreyene kadar gülüyor. Umurumda değil. *Her* durum için hazırlıklı olacağım.

Kira'm benim hevesle valizimi hazırlamam hakkında hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana gülümsüyor ve yüzünde tatlı bir ifadeyle elini küçük karnının üzerinde gezdiriyor.

Gitmeye hazır olduğumuzu hissetmem için iki avuç dolusu gün geçmesi gerekiyor. Artık içindekilerle şişmiş olan kızağa ekleyecek başka bir şey düşünmüyorum. Süren kara doğru yola çıkıyorum ve kızıağın üzerinde değerli dostum otururken devrilmeyeceğinden emin olmak için her şeyi yeniden dengeleyerek çekme alıştırmaları yapıyorum.

Ve nihayet, gökyüzünün açık olduğu ve karın öfkeyle gökten yağmadığı bir gün gelir. Yolculuğumuza başlama zamanı.

"Bugün mü?" diye soruyor Kira uyandığında.

"Bugün," diye kabul ediyorum ve karnım hem korku hem de kararlılıkla doluyor. Kira'yı şifacıya götürmeyi, her şeyin yolunda olduğuna dair bize güvence vermesini her şeyden çok istiyorum... ama umarım bu aptalca değildir. Umarım bu bir hata değildir. Hazırladığım çantaları düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Belki de gitmeden önce bir kese daha erzak almalıyım."

"Kaç tane var?" Kira kürklerin arasından sürünerek çıkarken esniyor ve eşyaları düzeltmeye başlıyor. Bir an düşünüyor. "Sekiz."

Kekeliyor ve dönüp bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bir hafta boyunca sadece bir poşetle karnımızı doyurabiliriz. Sekiz aşırı görünüyor."

"Hazırlıklı olmak istiyorum," diyorum ona sırtarak ve sessizce bir çanta daha eklemeye karar veriyorum. Ne olur ne olmaz diye. "Şimdi, gel. Yolculuk sırasında giymen için fazladan kürklerimiz var."

"Olamaz."

"Ah evet." Yanağını okşuyorum ve şüpheli küçük yüzüne gülümsüyorum. "Sana çok iyi bakacağım, asla korkma."

"Olamaz. Botlarımı giyeyim mi?"

"Senin için çizmelerim var."

"Aman Tanrım," diyor yine. Ama Kira elini benim elime koyuyor ve onu mağaradan çıkarmam için bana izin veriyor.

Kızağımız ve malzemelerimiz mağaranın girişinde bekliyor, bu yüzden çoğu ayrılmaya hazırlanırken bizi izleyen kabileye hızlıca veda ettikten sonra eşimi giydirmeye başlıyorum. Eşime bir kat deri giydiriyorum, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha, giysileri vücuduna sıkıca sarmak için kemerlerle bağlıyorum ki rüzgâr onu kesip üşütmesin. Birkaç kat daha giyindikten sonra, yakınlarda biri sessizce kıs kıs gülüyor.

Arkadaşımı inceliyorum ve sonra benimkilerden biri olan, dizlerine kadar sarkan ve neredeyse iki kez etrafını saran ağır bir kürk yelek daha ekliyorum. Kemerini sıkıca bağlıyorum ve her ihtimale karşı bir kat daha eklemeye başlıyorum.

Kira kekeliyor. "Aehako, kaç kata ihtiyacım var?"

"Hepsine," diyorum neşeyle.

Kıkırdıyor ve bir pelerin aldığında elime dokunuyor. "Yeter, aşkım. Bununla zar zor yürüyebiliyorum."

"Yürümene hiç gerek yok. Bir kızıağın üzerinde olacaksın."

Başını iki yana sallıyor, kollarını yastıklı yanlarına dayıyor. "Kardan adama benziyorum."

İnsanların bazen mağara girişinde kardan yaptıkları yuvarlak figürleri gördüm ve... haksız değil. Yine de çok sevimli. Eğilip küçük burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. "Seni paketliyorum çünkü yürümek yerine oturacaksın. Tüm bu katlar için minnettar olacağın kadar üşüyeceğini söylediğimde bana güven."

Kira bana şüpheli bir bakış atıyor ama başını sallıyor. "Tamam o zaman. Uzman olan sensin."

Onu paketlenmiş kızağa oturtuyorum, sonra üzerine kürkler yığıyorum ve korumacılığımı gülüne kadar onu bir kedi yavrusu gibi kundaklıyorum. Belki biraz abartıyorum ama umurumda değil. O benim için çok değerli, eşim ve onu bir anlık rahatsızlıktan kurtaracaksa aptal gibi görünmeyi umursamıyorum. Bunu yapacağına ikna olduğumda

yeterince sıcak olacak, kendi sargılarımı atıyorum ve kızığın kayışını belime dolayarak onu vücuduma bağlıyorum. Deri ipleri düşürsem bile kızak benden uzaklaşmayacak.

Neşeli bir el sallayışla vedalaşıp kızığı soğuğa doğru çekiyorum. Gün çoğunlukla açık, kalın bir bulut örtüsü güneşi gözden saklıyor ve sıcaklığı buz gibi tutuyor. Rüzgâr sert, açıkta kalan tenimi ısıyor, bu yüzden burnumun etrafındaki şalı daha yukarı çekiyorum ve Kira'nının yüzünün çoğunu kapattığından emin olduktan sonra yola çıkıyorum.

İyi bir tempo tutturduk, yerdeki kar kalındı ve kayalıklara yakın kalacak ama kızığı yakındaki kayalık yüzeylerin dik yamaçlarına sürüklemeyi gerektirmeyecek bir yol seçiyorum. Güney Mağarası'ndan uzaklaştıkça, havanın Kira için çok soğuk olabileceğinden daha çok endişeleniyorum. Onun insan teni benimki gibi soğuğa dayanamıyor. Oturuyor, bu da onu daha da üşütüyor ve bulutlar sanki her an daha da kalınlaşıyor gibi görünüyor.

Kısa bir süre sonra bir avcı mağarasına giden patikayı fark ettim. Hemen o yöne doğru ilerliyorum. Mağaranın içindekileri korumak için gizlilik perdesi çekilmiş ama içeride kimse yok. Gökyüzünü bir kez daha düşünerek duraklıyorum ve sonra eşime dönüyorum.

"Bugünlük burada mola veriyoruz," diye duyuruyorum kendimi kızaktan indirirken.

Kira yüzünün alt yarısını bir maske gibi kaplayan kalın kürkünü çekip çıkarıyor ve bana tuhaf bir bakış atıyor. "Çok uzağa gitmedik, değil mi? Daha birkaç saat bile olmadı."

"Sen ve yavrumuzla kar fırtınasına yakalanma riskini göze alamam," diyorum ona, yanına gidip ellerinden tutarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Bunun günler sürmesi umurunda değil demiştin, değil mi?"

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor ama bana başını sallıyor. "Öyle demiştin."

Eşimin mağaraya girmesine yardım ediyorum (belki de üzerine birkaç kat fazla kürk sarmışımıdır) ve ben eşyalarımı yerleştirirken o da ısınabilsin diye bir ateş yakıyorum. Sanki gökyüzü benimle aynı fikirdeymiş gibi iri kar taneleri rüzgâra karışıyor ve gün ortası olmasına rağmen hava kararıyor.

"Gördün mü?" Çantalarımızı içeri taşıırken Kira'ya söyledim. "Eşin her zaman haklıdır."

"Bunu görmezden geleceğim," diye dalga geçiyor ve pembe ellerini ısıtmak için ateşe doğru tutuyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Eğer o mağaranın önüne yaklaşırsan, seni yaramaz bir kedi gibi tokatlarım," diye söz veriyorum ona. "Otur ve ısın."

Kısa bir süre önce paketlediğim kızığı açmaya çalışıyorum ve işim bittiğinde kar hafiflemeye başlıyor. Kira'nın buna dikkat çekmesini bekliyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, ateşe biraz yakıt atıyor ve çay yapabilmemiz için bir üçayak ve poşet kuruyor. Fazladan katlarının çoğunu çıkarıp mağaranın arka tarafında kürklerden bir yuva oluşturdu ve rüzgarı engellemek için girişin üzerine gizlilik perdesini koyduğumda doğruldu ve bana gülümsedi.

"Hepsi bitti mi?" diye soruyor, yüzünde bir gülümsemeyle.

Başımı sallayıp yiyecek çantasını elinden alıyorum. "Aşırı korumacı olduğumu düşündüğünü biliyorum ama sen ve yavrularla soğukta kalmaktansa tedbirli olmayı tercih ederim."

"Bir şey söyledim mi?"

"Bunu düşündüğünü duyabiliyorum," diye takılıyorum ona. "Çok yüksek sesle düşünüyorsun."

"Görünüşe göre yeterince yüksek sesle değil," diyor Kira, yanıma doğru ilerleyerek. Kıyafetlerimi bedenime bağlayan kemeri çözüyor ve yere düşmesine izin veriyor. Kıyafetlerimi çekiştiriyor, önce bir katını sonra diğerini soyuyor. "Düşünüyordum da, acele etmememizde hiçbir sakınca yok. Birlikte biraz sessiz zaman geçirmenin, sadece sen ve ben. Bence bir tatile ihtiyacın var."

"A vay-cay-shun?"

Başını sallıyor. "İnsanların endişelerinden uzaklaşmak için küçük bir yolculuğa çıktıkları yer." "Sence endişelerim mi var?"

Göğsümün üzerindeki kalın kürklerden birini daha çekiştiriyor, yakınımı eğilirken bana gülümsüyor. "Ya da belki sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacın vardır." Kürkünü yere düşmesine izin veriyor ve üzerimde bir yelek ve tozluktan başka bir şey kalmıyor. Kira arkama geçiyor, eli kıcımda geziniyor.

"Beni baştan mı çıkarıyorsun?" Ona soruyorum. "Bir kur hediyesi beklemeli miyim?"

"Kur hediyesi yok. Ama... seni baştan çıkarsam çok mu kötü olur? Durmalı mıyım?" Yanağını koluma bastırıyor ve arkamdan sarılıyor, elleri karnımda. "Eşime dokunmak hoşuma gidiyorsa bu çok mu kötü?"

"Hiç de fena değil." Nefesim hızlanıyor ve onun küçük bedeninin benimkine yaptığı baskı beni daha fazlası için acıktırıyor. Ona dokunmak, onu kürklerin üzerine fırlatmak ve sıcak bedenine gömülmek için yanıp tutuşuyorum... ama o benim kitimi taşıyor. Dikkatli olmalıyız. "Yoruldu mu?" Onun yerine ben sordum. "Uzanıp dinlensin mi?"

"Dinlenmek mi? Bütün sabah kızakta oturmaktan mı?" Alaycı bir homurtu çıkarıyor ve ellerinden biri sikime kayıyor. "Aslında oldukça iyi hissediyorum." Parmakları derimin ön kısmında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Görünüşe göre sen de oldukça iyi hissediyorsun."

Tüy kadar hafif dokunuşuyla inliyorum. Sadece bu küçük okşama bile sikimin sertleşmesi için yeterli oluyor ve eşimi kendime doğru daha sıkı çekiyorum. Başımı arkaya yatırıp vücudumu onun dokunuşuna teslim ediyorum. "Çünkü her iki mağaradaki en iyi eşe sahibim," diyorum ona. "Onun benim olduğunu bilmek bile beni inanılmaz derecede sertleştiriyor."

"Bütün gün sertleşmemiş olman şaşırtıcı," diye dalga geçiyor, ağzını çıplak koluma sürüyor ve sonra beni hafifçe ısıtıyor. "Kar tepelerinde dolaşırken sakin tüm dünyanın görmesi için kalkmış."

"Olmadığını nereden biliyorsun?" Ben de karşılık veriyorum, çünkü onun aptal ruh halini seviyorum. "Her birkaç adımda bir durup eşimi düşünürken güzel sikimi okşamadığımı nereden biliyorsun?"

Kıkırdıyor, arkamdan çıkıyor. "Çünkü mağaraya her geldiğinde beni gördüğün için çok heyecanlanıyorsun. Eğer bütün gün sakinle oynamış olsaydın, bu kadar uzun süre dayanamazdın." Yanaklarına bir renk geldi. Kira'm ayın birçok turundan sonra bile cesur şeyler söylerken utanıyor, sanki reddedilmeyi bekliyormuş gibi.

İmkansız. Onu asla geri çevirmeyeceğim, özellikle de benim dokunuşum için can atarken. Bu hediyelerin en büyüğüdür. "Dayanıklılığımın yüksek olduğunu mu söylüyorsun? Memnun oldum, güzel dostum. Bazen sırf seni memnun etmek için daha uzun süre dayanmak istiyorum." Yelesini örgüsünden kurtarıyorum ve parmaklarımın yumuşak bukleleri arasında kaymasına izin veriyorum.

"Eğer daha fazla dayanırsan, dağılılabirim," diye dalga geçiyor benimle. "Ne iltifat ama."

"Bunu seviyorsun."
"Gerçekten seviyorum."

Kira bana gülümsüyor ve sonra yeleğimi çekiştirerek çıkarıyor. Elleri daha sonra tozluklarıma gidiyor ve beni soymasına izin veriyorum, ancak botlarımda çizgiyi çekiyorum çünkü gerekenden daha fazla eğilmesini istemiyorum. İsrarım karşısında gözlerini deviriyor ve kendi giysilerini çıkarıyor.

Sanırım bir eşe sahip olmanın mutluluğunu asla atlatamayacağım. Önünde cırılcıplak dururken gözlerinin beklentiyle parlamasını izlemekten, giysilerini çıkarırken vücudunun tanıdık kıvrımlarının kendini göstermesini görmekten. Ona yardım ediyorum, botlarını ve tozluklarını çıkarırken omzuma yaslanmasına izin veriyorum ve sonra ikimiz de birbirimizin önünde soyunuyoruz. Kira ile sayamayacağım kadar çok kez çiftleştik ama her biri ilki kadar taze ve neşeli. Onun gülümsemesinden, kalçalarını görmekten ya da boşalırken yanaklarının kızarmasından asla bıkmayacağım. Ondan asla bıkmayacağım, asla.

Khui'm benim için çok iyi bir seçim yaptı.

Ben orada durmuş, aşk delisi bir aptal gibi eşime gülümserken, zavallı dişi titiyor, soğuk havaya tepki olarak dolgun memeleri diken diken oluyor. "Hadi kürklerin altına girelim."

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye takılıyorum.

Kürk yatağa gidiyoruz ve Kira önce uzanmak yerine ellerini göğsüme koyuyor ve beni sahte bir şekilde yuvaya doğru itiyor. "Önce sen. Seninle biraz oynamak istiyorum."

"Öyle mi? Gerçekten de erkeklerin en şanslısıyım." Hevesle sırtüstü uzanıyorum, boynuz uçlarımın mağara zeminine rahatsız edici bir şekilde baskı yapmaması için boynumun altındaki bir rulo kürkü ayarlıyorum. Güzel, çıplak eşim bacağını bedenimin üzerinden kaydırıyor ve sonra aşağı inerek poposunu kalçalarıma yaslıyor. Sikim arka tarafına sürünüyor, mahmuzum yumuşak kıvrımlarına alaycı bir şekilde yaklaşıyor ama bana tam olarak oturmuyor. Bunun yerine öne eğiliyor ve bir elini göğsümde gezdiriyor.

"Tanrım, sana bakmaya bayılıyorum," diye iç geçiriyor Kira, parmakları yassı memelerimin üzerinde geziniyor ve göğsümün kaplamasında dans ediyor. "Seni böyle görmek bile her yerini ısırmak istememe neden oluyor."

Altına kayıyorum, çünkü sikim beni ısırma düşüncesinden çok hoşlanıyor. "Seni durduran ne?"

Başını kaldırıyor ve bana şaşırtıcı derecede muzip bir bakış atıyor. Benim Kira'm normalde kasvetli olandır, gülmek için cesaretlendirilmeye ihtiyaç duyan. O ciddi olandır, ben ise alaycı, hafif yürekli olanım. Yine de onu böyle görmek kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Kontrolü ele almasına bayılıyorum.

Kira uzun saçlarını omzunun üzerinden geçiriyor, sonra eğilip memelerimden birini ısıyor. Küçük dişleri çok daha sert olan tenimi sıyırmaktan başka bir şey yapmıyor ama yine de ürperiyorum. Sadece onun hareketlerini görmek bile sikimin acı verici bir şekilde sertleşmesine yetiyor. Beni tekrar ısıyor, göğüs kaslarımdan aşağı yukarı minik ısırıklar atıyor ve sonra kollarımdan birini kaldırıp yumuşak iç kısmını ısıyor ve omurgamdan aşağı yukarı özlem titremeleri gönderiyor.

"Arkana yaslan," diye törpüledim. "Sikimin üzerine otur." "Yakında."

"En azından mahmuzuma sürtün," diye kandırıyorum. "Aminla ıslat. Üzerinde kay. Beni vücuduna al."

"Yakında," diye tekrar söz veriyor ve kolumdaki bir damarı ısıyor. Tekrar inledim.

Kira kalçalarını esnetiyor, dudaklarını tenimde gezdirirken poposunu sikime değdiriyor. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek, onu aletime doğru bastırmak istiyorum ama o kırılgan ve kitimi taşıyor. Bunun yerine ellerimi yanımda yumrukluyorum, ona dokunmamaya ve rahatsız etmemeye kararlıyım. Yine de kuyruğumu kremsi kalçasında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum, o kemirip ısırarak karşı koluma doğru ilerlerken bir şekilde ona dokunmaktan kendimi alamıyorum.

"Çok büyüksün," diyor mutlu bir iç çekişle. "Büyük ve güçlüsün ve sana bakmak bile beni tahrir ediyor." "Öyle mi?" İdare ediyorum. "Bana ne kadar olduğunu göster."

Bana şakacı bir bakış atıyor ve sonra sikimi eline alıyor. Kalçalarını kaldırıyor ve uzunluğumu kıvrımlarında aşağı yukarı ovuşturuyor. "Ne kadar ıslak olduğumu hissediyor musun? Hepsi senin sayende."

Eşimin agresifliği karşısında büyülenmiş bir şekilde inliyorum. Kira'nın aynı anda hem utangaç hem de dokunuşuma aç olmasına bayılıyorum. Gerçekten de ona eşim olarak sahip olduğum için erkeklerin en şanslısıyım. Benim khui'm o kadar çok şey seçti ki

İyi. "Gel ve yüzüme otur," diye yalvarıyorum ona. "Boşalana kadar seni yalamama izin ver."

"Bugün değil," diye söz veriyor, sikimi tekrar kıvrımlarına sürerken nefesi kesiliyor. Bu kez sikimin ucunu girişine yerleştiriyor ve kalçalarını kıvrıp hafifçe içine soktuğumda zevkten küçük bir nefes veriyor. "Adil oynamıyorsun."

"Fark eder mi?" Ben soruyorum. "Gel bana bin." Ellerimi iki yanımda tutmaktan vazgeçip onun yerine beline sarılıyorum ve onu daha da aşağıya, sikimin üzerine çekiyorum. Kılıfı uyarılmasından dolayı kayganlaşıyor ve beni kabzasına kadar alırken ikimiz de inliyoruz. Kalçaları benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, bana karşı kıpırdanıyor, kendini mahmuzuma sürüyor ve nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Meme uçları heyecandan gerilmiş durumda ve bana binmeye başladığında kuyruğumun birine doğru kaymasına izin veriyorum.

Ellerini göğsüme bastırırken onu izlemeye bayılıyorum, üstümde zıplarken gözleri kapalı, kendini tatmin etmek için sikimi kullanıyor. Tempoyu o belirliyor ve uzun sürmeyeceği benim için açık. Hareketlerinin sarsıntılı hale gelmesi, amcığının üstümdeki her sallanma hareketiyle daha sıkı kenetlenmesi ve Kira'nın daha çılgın hale gelmesi, üstümde daha hızlı zıplaması hiç zaman yok gibi görünüyor. Onu alaycı sözlerle cesaretlendiriyorum, yukarı doğru iterken bile kalçalarını üzerime doğru itiyorum ve mahmuzum ona tam olarak çarptığında çıkardığı zevk ciyaklamasına bayılıyorum.

Sonra sıkıyor ve üstüme geliyor ve ben de altıma gelene kadar vücudlarımızı nazikçe yuvarlıyorum ve onu kendi serbest bırakmam için talep edebiliyorum.

İkimiz de bitkin düştüğümüzde vücudundan sıyrılıp yumuşak ağzına bir öpücük konduruyorum, sonra başımı karnının üzerine koyuyorum. "Kitimi uyandırdık mı?" Bir elimi çıplak karnına sürterek soruyorum. Şu andan daha mutlu olamam diye düşünüyorum. Hiçbir zaman. İstedğim her şey burada, kollarımın arasında.

"Uyuyordur herhalde." Kira esniyor. "Biliyorsun..."

Başımı kaldırıp ona meraklı bir bakış atıyorum. "Ne oldu?"

Yüzünde masum bir ifade belirliyor ve omuz silkiyor. "Sadece dışarıdayken Harlow'u aramaya gidebiliriz diye düşünüyordum."

Bu değil. Elimden geldiğince nazik bir şekilde dostumu kollarıma çekiyorum ve saçlarını okşuyorum. "Seni seviyorum Kira'm ve asla pes etmemeni seviyorum ama dışarıdaki havaya bak dostum. Eğer Har-loh'un gezintiye çıktığında yaşamayı başardıysa, sence bunu atlatabilir mi?"

"Bilmiyorum." Burnunu çekiyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum. Hâlâ kaybettiği kabile arkadaşını düşünmesinden nefret ediyorum. "Ben sadece... sanki daha çok aramalıymışız gibi hissediyorum. Belki de doğru köşeyi dönseydik onu bulabilirdik."

"Her zaman kara yürüyüp bir daha geri dönmeyenler vardır," diyorum yelesini okşayarak. "Bunu kabullenmek zor ama bu hayatın bir parçası. Onun cesedini bulmak için kendi hayatını ve yavrumuzun hayatını riske atmanın kimseye bir faydası olmaz."

"Sanırım," diyor Kira küçük bir iç çekişle. "Ben sadece... Onu kaybettiğimiz için nefret ediyorum. Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Sen değilsin. Onu karda dışarı çıkmaya sen zorlamadın. Ne olacağını bilemezdin." Alnına bir öpücük daha konduruyorum. "Bu yolculuğa bu yüzden mi çıkmak istedin? Onu aramak için mi?"

"Aslında hayır," diye itiraf ediyor, eli yanımda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Sanırım bencilim. Bir süreliğine diğerlerinden uzaklaşmamızın iyi olacağını düşündüm. Biraz 'sen ve ben' zamanı geçirdik."

"Her gece mağaramızda 'sen ve ben' zamanı geçiriyoruz," diye onu rahatlatıyorum.

"Hayır, demek istediğim, yalnız zaman. Birlikte. Sadece ikimiz. Georgie'nin balayı gibi. Sadece birlikte geçireceğimiz, bağ kuracağımız bir zaman. Yeniden bağlanmanın."

"Yeniden bağlanmamız gerekiyor mu?" Kalçalarını hafifçe ona doğru

ittim. "Ben hazırım." "Öyle değil." Başını omzuma yasladı. "Sapık."

Sadece sırıtırıyorum. Onun gülümsemesini bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. "Yani bana diğer mağaraya yolculuğumuzun uzun günler sürmesinin senin için sorun olmayacağını, çünkü bu süreyi baş başa geçirebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Evet." Sesi tenimde boğuklaşıyor.

"Bu iyi bir şey," diye söz veriyorum ona. "Çünkü fırtınaya yakalanmadığımızdan emin olmak için yol boyunca her avcı mağarasında durmaya niyetliyim."

Kıkırdıyor, tenime tembel bir öpücük konduruyor, parmakları kalçamda desenler çiziyor. "Burası ile orası arasında tam olarak kaç tane var?"

Kafamda daha önce pek çok kez kat ettiğim yolu düşünüyorum. "Altı." "Altı mı?" diye

kekeliyor. "Ne yani, tepenin karşısına geçip bir günlüğüne duracak mıyız?"

"Muhtemelen. Bu bir sorun mu?" Uzanıp memelerinden birini avuçluyorum, hassas meme ucuyla oynuyorum. Meme uçları daha da büyümüş, sanırım meme uçları daha da koyulaşmış. Bu değişikliği sevdiğime karar veriyorum, tıpkı kalçalarının ve poposunun genişlemesini sevdiğim gibi. Bu onun daha fazla zevk almasını sağlıyor. "Yeniden bağlanmamızı dilediğini sanıyordum. Eşimle bağlantı kurmam gereken pek çok yerim var. Çok, çok sık bağlantılar."

Bana gözlerini deviriyor ve yanıma yerleşiyor. "Elin iyi hissettiriyor," diye itiraf ediyor bir süre sonra meme ucunu yuvarlamaya devam ettiğimde.

"Başka bir bağlantı," diye söz veriyorum. "Ağzımı meme ucuna bağlayıp ziyafet

çekeyim mi?" Kira hülyalı bir iç çekişle sırt üstü dönüyor. "Tanrım, evet."

Altı gün boyunca eşimle bağlantı kuracağım. Bu fikir çok hoşuma gitti. Yumuşak teninden memesine doğru sokulurken bile, yolculuğumuzu uzatmak için yol boyunca daha fazla mağara bulup bulamayacağımı merak ediyorum.

Hava koşullarından güvende olduğumuz sürece, ne zararını var ki?

KIRA

Aehako ve benim rollerimizin tersine dönmesi bana çok garip geliyor. Hamileliğimde ben rahat olan, hiçbir şey için endişelenmeyen kişiyim. Aehako ise en ufak şeyleri bile kafasına takan. Ertesi sabah avcı mağarasından ayrılmaya hazırlandığımızda, yoğun bir kar yağmaya başladı, bu yüzden Eşyalarımızı yerleştirip bir gün daha kalacağız.

Ve sonra bir tane daha.

Havanın biraz yol almamıza izin verecek kadar düzelmesi üç gün sürüyor ve sa-khui'nin ana mağarasının bulunduğu vadiye yaklaşmamız dört gün daha alıyor.

"Pekâlâ," diye takılıyorum Aehako'ya, kızağı karda çekerken, ufukta ana mağaradan çıkan dumanlar beliriyor. "Birkaç gün süreceğini söylemiştin."

"Bir tane daha gerekebilir," diye itiraf ediyor bana, durup gri gökyüzüne bakarak. "Bu bulutları görmekten hoşlanmıyorum."

Tam bitiş çizgisinde durursak, bu aptalca görünür. "Eminim başarabiliriz," diyorum neşeyle ona. "İnip yürüyebilirim."

Ben daha lafımı bitirmeden kızağı çekiştirerek karda hızla ilerlemeye başlıyor. Kalın eldivenimin arkasında bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Gerçekten, bir gün daha dursak bile sorun olmazdı. Güney Mağarası'ndan uzakta geçirdiğimiz "tatil" bizim için iyi oldu. Hamileliğime ek olarak lider olmanın Aehako üzerinde ne kadar stres yarattığını fark etmemiştim. Verdiği kararların doğru olup olmadığı ya da kabilenin ana mağarada daha mutlu olup olmayacağı konusunda sürekli endişeleniyor. Hemalo ve Asha gibi bazılarının onun liderliğinden hoşnut olmadığından endişeleniyor. Vektal kadar otoriter olmadığından endişeleniyor, çünkü o genellikle daha güler yüzlü bir tip.

Ve ben, dostumun tüm bunları içinde tuttuğunu hiç bilmiyordum. Liderliği her şeyi kabul ettiği gibi kabul ettiğini sanıyordum; coşku ve kocaman bir gülümsemeyle. Meğer bana yük olmak istemediği için korkularını saklıymış.

Görünüşe göre adam benim camdan daha kırılğan olduğumu düşünüyor.

Bu yüzden konuşuyoruz, hem de çok. Uğradığımız her mağaradaki malzemeleri düzenliyor ve ihtiyacımız olanları yeniliyoruz. Ellerime bir şeyler yapmak için kürk artıklarından bir battaniye dikmeye başlıyorum ve daha çok konuşuyoruz. Aehako bu tatilde o kadar çok gülüyor ki, son birkaç haftadır pek gülmediğini ve benim de bunu fark edemeyecek kadar meşgul olduğumu fark ediyorum.

Onu daha sık güldüreceğime söz veriyorum.

Ben de artıklarla başka bir şey dikmeye başladım. Ona bunun sadece başka bir battaniye olduğunu söylüyorum, ama onun yerine küçük, tüylü bir peştamal yapıyorum ve arka tarafını daha fazla artıklarla dolduruyorum, böylece giyen kişinin büyük bir balon poposu olacak. Aklıma başka bir fikir geliyor ve bir an için başımı sallıyorum. Ben böyle biri değilim, deriden müstehcen şeyler yapıyorum... ama bu Aehako'yu güldürecek. Birkaç kıkırdamayı bastırdıktan sonra devam ediyorum ve peştamalin önü için de bir "ekleni" yapıyorum.

Tüm bunlar biz avcı mağaralarında tembellik ederken Aehako'nun burnunun dibinde oluyor. O kadar çok şekerleme yapıyor ki uykusuz kaldığından endişeleniyorum ve ellerini karnıma koyup saatlerce kitimizle konuşuyor. Sadece ikimizin olduğu bir yerde olmak o kadar güzel ki, içten içe dönüş yolculuğumuzda da havanın kötü olmasını diliyorum.

Ne de olsa geri dönmek için acelemiz yok, değil mi? Herkes bir yetişkin. Güney Mağarası birkaç hafta kendi kendini idare edebilir.

Aehako hızını artırırken kızak sarsılarak ilerliyor ve beni inletiyor. Elbette, gökten daha yoğun bir kar yağışı yağmaya başlıyor, ancak Aehako görünüşe göre başka bir avcı mağarasında durmak yerine yolun geri kalanını koşmaya karar verdi. Karın üzerinde hızla ilerlerken ve uzaktaki mağara giderek daha yakından görünürken, ben de çantalara tutunuyorum. Ana mağaranın büyük, üçgen şeklindeki açıklığının görüntüsü içimi tuhaf bir hisle dolduruyor... tam olarak vatan hasreti değil ama özlem dolu bir tür zevk.

Burası benim Not-Hoth'taki ilk evimdi. Kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. "Ho,"

diye bağılıyor biri ve kürekli bir figür kızağımıza doğru koşuyor.

"Ho!" Aehako pantolonunu indiriyor, diğer avcı y a n ı m ı z a yanaştığında bile durmuyor. "Hava vurmadan önce içeri giriyoruz."

"Görüyorum! Sen de güzel eşini getirmişsin!" Avcı kapüşonunu indiriyor ve bana sırttan Zolaya oluyor.

"Eşim ikinizi de gördüğüne çok sevinecek. Sanırım tuzaklarımı kontrol etmeyi bir gün kadar erteleyebilirim."

Aehako ona dostça bir sesle, "Git kontrol et," diyor. "Daha birkaç gün kalacağız. Eşinin büyüyen karnını doyur!"

Zolaya, Aehako'nun omzuna kocaman bir el vuruyor ve sonra bana başını sallıyor. "Belki de yapmalıyım!" Tekrar koşarak yanımızdan geçip gidiyor ve sonra neredeyse mağaraya varıyor.

"Ho!" diye bağılıyor başka bir ses. "Ziyaretçiler!"

Mağaranın girişinde daha fazla insan toplanırken gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor ve dost canlısı mavi yüzlerle karışık insanlar görüyorum. Şu ana kadar herkesi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ve yaklaştıkça vahşi, sabırsız bir sevinçle doluyorum.

Tüm arkadaşlarıma tekrar sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Aehako sonunda bitmek bilmeyen koşusunu durduruyor ve kızıağı doğrudan mağara girişinin önüne çekiyor. Omuzları çökmüş, nefes nefese yanıma geliyor ve devasa malzeme yığınının çıkamama yardım ediyor. Hemen mutlu çığlıklarla karşılaştım. Marlene -her zamanki coşkusuyla- kollarını bana doluyor ve Ariana gözyaşlarına boğulup bana sarılıyor. Eşinin yanında duran Georgie'yi ve Nora'yı görüyorum ve hepsi çok fazla. Ben de ağlamaya başlıyorum ve sonra Georgie ve ben birbirimizin üzerine yığılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyoruz, Vektal ve Aehako'nun üzüntüsüne rağmen.

Yanaklarımı silerken arkadaşşıma "Hamilelik gözyaşları," diye açıklıyorum. "Mutluyum. Gerçekten mutluyum."

Arkadaşım kararsız görünüyor ama annesi ve babası gelince hemen dikkati dağılıyor. Sevvah ve Oshen'i kucaklıyorlar ve sonra kardeşi Rokan da orada, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. Eşimin çok daha küçük bir versiyonu olan Sessah da orada ve yetişkin kardeşine öyle küçük ve sevimli bakıyor ki çocuğumuzun tıpkı ona benzeyebileceğini fark ediyorum.

Ve tekrar ağlamaya başladım. Aehako sormadan, "Yemin ederim mutluyum!" diye hüngür hüngür ağlıyorum.

Sevvah beni kollarının arasına alarak gıdıklıyor. Annesi çok asil, gri örgüsü ve yaşının tek göstergesi gözlerinin etrafındaki çizgiler. "Tabii ki mutlusun, sevgili kalbim. Bir yavru taşıyorsun. Eğer seni günde en az bir kez hiçbir şey için ağlarken görmediyse, kendini çok şanslı saymalı." Parmaklarını yüzümde gezdiriyor ve sonra bana bakıyor. "Gel, sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Şimdi acıktım," diye mırıldanıyor Georgie yanımda.

"O zaman ben de seni besleyeceğim," diyor Sevvah kolayca. "Aehako'm arkadaşlarını selamlarken gel ateşin yanında otur."

AEHAKE VEKTAL'LE buluştuğunda SEVVAH BİR SÜRE BENİMLE ilgileniyor, sonra bir şey için ÇEKİP GIDIYOR. Yine de anlıyorum. Güney Mağarası'nı o yönetiyor ve herkes orada neler olduğunu bilmek isteyecektir. Bütün gün meşgul olacak, her ne kadar annesinin mağarasına doğru sanki gelip üzerimde gezinmek istiyormuş gibi endişeli bakışlar atsa da.

"İlk taşıdığım da babası da böyleydi," diyor Sevvah acıklı bir gülümsemeyle. "O kadar çok yanımdaydı ki, bana nefes alacak alan bırakmazsa kafasını karın içine sokmak istiyordum."

Ona gülümsüyorum. "Ne zaman etkisi geçer? Ne zaman rahatlıyor?"

"Öyle değil." Sevvah kendi şakasına kıkırdıyor. "Eğer babasına benziyorsa, babaların en özenlisi olacaktır -bazen sinir bozucu bir şekilde."

Benim için sorun değil.

Georgie tam o sırada Sevvah'ın mağara girişinde belirir ve içeri bakar. "Tak tak." "İçeri gel," der Sevvah ona. "Ben de tam bu akşamın yemeğini hazırlamak üzereydim."

Arkadaşım bana bakıyor, sonra yumuşak bir şal uzatıyor. "Aslında havuza girecektim ve Kira'nın bana katılmak isteyip istemediğini merak ettim."

Kulağa dedikodu seansı gibi geliyor ve Georgie, Liz ve diğerleriyle uzun uzun sohbet etmeyi o kadar uzun zaman oldu ki hemen ayağa kalkıyorum. Sonra tereddüt edip Sevvah'a bakıyorum.

"Devam et," diyor yaşlı kadın omzumu sıkarak. "Yemek bir süre daha hazır olmayacak ve eğer açıkta olursanız, Aehako bu yöne endişeli bakışlar atmaya bırakabilir." Gözlerini deviriyor.

"Pekâlâ." Georgie'ye doğru gidiyorum.

Mağaranın ana bölümüne yaklaştığımızda Aehako'nun bize baktığını görüyorum. Rokan'la konuşuyor, yüzünde ciddi bir ifade var. İçimi bir endişe kaplıyor ve Georgie'nin kolunu sıkarak birazdan ona katılacağımı bildiriyorum. Aehako'ya doğru ilerliyorum ve onun yanına gittiğimde Rokan'la konuşmayı hemen kesiyorlar.

Eğer bu endişe verici değilse, ne endişe vericidir bilmiyorum. "Merhaba Rokan," diyorum kolayca. "Nasılsın?"

"Pekâlâ." Bana gülümsüyor. "Seni ve kardeşimi tekrar görmek güzel. Onu bu kadar mutlu etmeniz hoşuma gitti."

"İkimiz de çok mutluyuz," diyorum ve Aehako elini şefkatle saçlarımda gezdiriyor. Başımı kaldırıp arkadaşşıma bakıyorum. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Önemli bir şey yok," diyor Aehako, belki biraz fazla parlak bir sesle. "Maylak uyuyor, bu yüzden onu bu gece geç saatlere kadar göremeyeceksiniz. Kashrem yavrusunun karnında büyük olduğunu ve onu çok yorduğunu söylüyor."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye mırıldanıyorum karnımı okşayarak. Şimdiden kocaman hissettiriyor... ve yolun yarısında sürekli yorgunum. Sanırım dört gözle bekleyeceğim daha çok şey var.

Aehako koruyucu elini omzuma koyuyor ve eğilip yüzüme bakıyor. "Yorgun musun? Dinlenmeye ihtiyacın var mı? Belki de dinlenmelisin."

"Ben iyiyim," diyorum ona kararlılıkla. Eğilip burnuna hızlı bir öpücük konduruyorum. "Ben de gidip Georgie ve diğerleriyle havuzda dinleneceğim. Sakin olacağıma söz veriyorum."

Tereddüt ediyor ve sonra başını sallayarak parmak eklemlerini çeneme sürtüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa konuş."

"Yapacağım." Rokan'a gülümsüyorum ve sonra mağaranın ortasına doğru ilerliyorum, büyük yüzme havuzu buğulanıyor ve davetkâr bir şekilde çağırıyor. Megan ve Nora çoktan havuza girmişler, ikisi de çıplak. Georgie de havuza girerek onlara katılıyor ve ben de şalımı ve dış giysilerimi gevşetip düzgünce katladıktan sonra yakındaki bir kayanın üzerine koyuyorum. Deri bir peştamal ve göğüs bandından başka bir şey giymeden kendimi kenara bırakıyorum. Tamamen soyunursam kimse iki kere düşünmez ama çıplaklık konusunda hâlâ biraz garip davranıyorum ve değişen bedenim de buna yardımcı olmuyor. Suyu giriyorum ve sonra suyun lezzetli sıcaklığı beni bir yük treni gibi çarpıyor. Rahatlatıcı sıcaklık yorgun bedenime nüfuz ederken bir zevk iniltisini ısıarak bastırıyorum. "Tanrım, bunu özlemişim."

"Tahmin edebiliyorum," diyor Georgie. "Güney Mağarası'nda havuz yok mu? Sizi dinsizler sizi."

"Mağaramızda içine su koyabildiğim bir sa-kohtsk kafatasımız var, ama asla çok ısınmıyor ya da çok derin olmuyor, çünkü sudan kurtulmak çok zahmetli. Bu... farklı." Gözlerimi kapatıyorum, çıkıntıya yaslanıyorum. "Bu mutluluk."

"Neredeyse her gün buradayım," diye katılıyor Megan. "Şişman ayak bileklerime iyi geliyor. Ya da en azından ben kendime öyle olduğunu söylüyorum."

"Bu arada Liz'i az önce kaçırdın," diyor Nora. "O ve Raahosh dün yola çıktılar. Seni kaçırdığı için çok üzülecek."

Ben de onu kaçırdığım için üzgünüm. Küstah konuşmasını seviyorum ve keşke hamileliğiyle nasıl başa çıktığını görebilseydim. Raahosh onunla ava gitmesine izin veriyorsa, Aehako kadar hover-y olmadığını tahmin ediyorum. "Birkaç gün kalacağız. Belki biz gitmeden dönerler."

"Umarım öyledir." Megan çatlaklarla dolu, benimkinin iki katı büyüklüğünde görünen karnını ovuşturuyor.

Aramızda sadece birkaç hafta olmasına rağmen benden çok daha hamile görünüyor ve kısa bir süreliğine kıskanıyorum. Bu, bebeğini benden daha erken doğuracağı anlamına mı geliyor? Yoksa doğal olarak daha mı büyük taşıyor? Keşke daha fazla cevabımız olsaydı ama hepimiz "melez" bebeklere sahip olan ilk kişiler olacağız. Bu hepimiz için keşfedilmemiş bir bölge.

Arkadaşıma tekrar bakıyorum ama kardeşiyle derin bir tartışmaya dalmış, ikisi de buraya bakmıyor. Bir terslik var mı diye merak ediyorum. Olsaydı bana söylemez miydi?

"Yani," diye devam ediyor Megan. "Bize Güney Mağarası'ndaki tüm dedikoduları anlat. Josie nasıl? Tiffany? Claire?"

Yerleşiyorum ve saatlerce kabile arkadaşlarımdan, kimin ne yaptığından, Tiffany'nin son el işi projelerinden, Farli ve Kemli'yi çok üzecek şekilde mağaranın her yerine kakasını yapan yeni evcil hayvanı Chompy'den ve son av aksiliklerinden bahsediyorum. Kendimi konuşkan biri olarak görmüyorum ama Güney Mağarası'ndaki hayatımızın en küçük ayrıntıları hakkında saatlerce konuştuğumu fark ediyorum ve Megan, Nora ve Georgie de kendi hikayelerini benimle paylaşıyorlar. Kimse ne olduğunu anlamadan depolara girip bir ton kökü yok eden bir hopper'ın hikayesi var ve Megan en son makrome projelerinden bahsediyor. Nora seksten, Nora olmaktan ve Marlene ile nasıl daha iyi iç çamaşırları tasarlamaya çalıştıklarından bahsediyor.

"Marlene nerede?" Merakla sordum.

Georgie elini buharlı suda gezdirerek, "Muhtemelen Zennek'le yine seks yapıyordur," diyor.

"Hamilelik yüzünden son zamanlarda doymak bilmiyorum. Benimse ayak bileklerim şişti," diye yakınıyor Megan. "Onun libidosu yükseliyor."

"Marlene'in doğuştan libidosunun yüksek olduğuna eminim," diye kıkırdıyor Nora.

"Sanki sen konuşuyorsun da. Her gece kavga ettiğinizi duyuyoruz." Georgie gözlerini deviriyor. "Özellikle senin sesin çok yüksek yankılanıyor."

Nora yine kıkırdıyor. "Dagesh'in inanılmaz bir dayanıklılığa sahip olmasına engel olabilir miyim? Ya da büyük hamile göğüslerimden tahrik olmasına?"

"Ew?" Megan alay ediyor. "Bunu bilmek ister miydin?"

"Ayağınız hakkında bilmek istediğim kadarını mı?" Nora tatlı tatlı cevap verir. Megan inler.

"Ayak şeyi mi?" Yüzüm şaşkınlıkla buruşarak soruyorum. "Yani Cashol'un ayak şeyi mi var?"

"Hayır, Megan'ın yaptığı gibi." Nora kaşlarını oynatıyor. "Cashol'un 'güçlü ayaklarının' ne kadar damarlı olduğunu anlatıp durduğunu görmeliydin."

Georgie alaycı bir ses çıkarır.

Megan yine inliyor ve sanki bu onu mağaradaki iyi huylu kahkahalardan saklayabilirmiş gibi kendini su yüzeyinin altına bırakıyor. Çok fazla kıkırdamamaya çalışıyorum ama mağaradaki mutluluk bulaşıcı. Arkadaşlarımı tekrar görmek çok güzel. Güney Mağarası'ndaki herkesi seviyorum ama ailemizin yarısı burada.

Kısa bir süreliğine de olsa eve dönmek güzel.

KIRA

Havlumu çıkarıp havuzun kenarına oturdum ve saçlarımın kurumasını beklerken Georgie ile sohbet ettim. En tembel öğleden sonralarımdan biriydi ama her anından keyif aldım. Yarın Sevvah'a mağarada yardım edeceğim, Maylak'a yardım edeceğim ya da Georgie'yle dikiş dikeceğim; ne gerekiyorsa. Ama bugün, ben bir tembel, tembel sümüklüböcek ve bunu seviyor.

Sessah oturduğumuz yere doğru koşuyor. Aehako'nun küçük kardeşi, ufak tefek bir çocuk ama son birkaç ayda birkaç santim uzadığına yemin edebilirim. Yüzünde bana biraz Rokan'ı hatırlatan ciddi bir ifade var ama bana yaklaştığında sırtışı tamamen Aehako'ya ait. "Annem gelip seni almamı söyledi," diyor Sessah. "Sadece senin için bir yemek yaptı."

"Yakında orada olacağım," diye söz veriyorum ona, Georgie'ye bakarak. "Aehako nerede?"

"Rokan'la konuşuyor." Sessah bana dişlek bir sırıtış attı. "Bana hediye mi getirdin?"

Uzanıp omzunun üstündeki uzun saç örgüsünü düzeltiyorum. "Kardeşin senin için bir şey yapıyor olabilir," diyorum, Aehako'nun çantasında onun için oyulmuş bir sapan olduğunu çok iyi bildiğimden. "Ne hakkında konuşuyorlar, kardeşlerin mi?"

"Rüyalar." Sessah'ın cevabı neşeli.

Kanım donuyor. Aklıma Aehako'nun birkaç gün önceki endişeli itirafı geliyor. "Rüyalar mı? Ne tür rüyalar?"

Sessah omuz silkiyor, zaten sıkılmış. "Anneme geleceğini söyleyeceğim."

"Hemen geliyorum," diye fısıldıyorum, o hızla uzaklaşırken içim çalkalanıyor. Karnımdaki bebek dönüyor ve ben içimde yükselen panikle savaşıyor dalgınca onu okşuyorum. Rokan ve Aehako'nun ne kadar ciddi göründüklerini düşünüyorum. Ben yaklaştığımda nasıl da çabucak konu değiştirdiklerini, yüzlerindeki suçlu ifadeyi.

Aehako, kardeşi gibi "bilgili" rüyalar görmediğine dair beni temin etti. Ama... ya Rokan da bizimle ilgili kötü rüyalar görüyorsa? Ya bebekle ilgili bir sorun varsa?

Ya benim de bir çocuğum olması gerekmiyorsa? Her yerim üşüyor.

"Kira?" Georgie ben ayağa kalkarken soruyor. "İyi misin? Çok solgun görünüyorsun."

Dalgınca başımı sallıyorum. "Uh, sadece gaz." Karnımdaki küçük şişliği okşuyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Hem de nasıl." Biraz garip bir şekilde ayağa kalkıyor. "Çok yorgun değilsen yemekten sonra takılalım mı? Seninle konuşmayı özledim." Elimi sıkıyor ve bana sıcak bir bakış atıyor.

"Yapacağım." Sevvah'ın mağarasına doğru dönüyorum ama hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Sessah'ın beni almak için geri gelmesine, elimi küçük elinin içinde tutmasına konsantre olamıyorum. İçinde taze balık parçaları olan lezzetli kök çorbasını elime alıyorum. Normalde iki kase dolusu yerdim ama bu gece yemek için kendimi zorlamam gerekiyor. Midem çok rahatsız ve yemekten sonra yorgunluğumu ve yatmak istediğimi söylüyorum. Sevvah, Aehako'yla baş başa kalabilmemiz için depo mağaralarından birine bir yatak ve ateş kurmama yardım ediyor ve ben de battaniyelerin üzerine kıvrılıp düşüncelerim çalkalanıp dururken ateşin çıtırtısını izliyorum.

Aehako'nun suçlu ifadesini düşünüp duruyorum. Ben ortaya çıktığımda onun ve Rokan'ın nasıl rahatsız göründüklerini. Ne kadar çabuk konuşmayı kestiler.

Rüyalar, dedi Sessah.

Karnımın yuvarlak çıkıntısına dokunuyorum. Burada tüm hayallerimin gerçekleştiğini sanıyordum. Ya yanılıyorsa? Ya bu da hayatın acımasız şakalarından biriye?

Kendimi en kötüsüne mi hazırlamalıyım? Düşüncesi bile nefesimi kesiyor. Ben...yapamam. Yapamam işte. Bebeğime ya da Aehako'ya bir şey olursa, bu beni mahveder. Çok güçlü oldum ama bir yere kadar dayanabilirim. Maylak'ı görmem ve bana sorunun ne olduğunu söylemesini sağlamam gerekiyor ama bu cevapları bulma düşüncesi beni daha da korkutuyor.

Bilmek istemiyorum. Ondan kaçmak kaçınılmaz olanı uzatabileceğim anlamına geliyorsa, önümüzdeki birkaç gün boyunca bu aptal mağarada saklanacağım ve Aehako'ya beni eve erken götürmesi için yalvaracağım. Bebeğimle ilgili kötü haberleri kaldıramam. Kaldıramam.

Ellerimi karnımın üzerine koyup onu nazikçe kucaklıyorum, ağlayamayacak kadar korkuyorum. Ellerimin altında ufaklık mesaneme tekme atıp dönüyor ve hayatımda hiç işlemek zorunda kaldığım için bu kadar mutlu olmamıştım.

Bir ara UYKUYA DALMIŞ olmalıyım, çünkü AEHAKE yanımdaki battaniyeye uzandığında UYANIYORUM ve ateş sönmüş. Mağara serin ve ellerini sıcak bedenime koyup çıplak kollarıma sürtüyor. "Şifacıyı görmeye gittiğinde gelip beni alacağını sanıyordum," diye mırıldanıyor Aehako kulağıma, bedenimi daha büyük olan bedeniyle kaşıklayarak. "Ne dedi?"

Ses tonundaki incinmişliği duyabiliyorum. Onsuz gideceğimi mi sanıyor? Burada olduğumun, dünyadan saklandığının farkında değil. "Onu henüz görmedim. Sabah gideceğim."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni göğsüne bastırıyor. "İyi hissediyor musun? Her şey yolunda mı?"

Sen söyle, ben çığlık atmak istiyorum. Ama atamıyorum. Ona kızamam. Eğer Rokan'la arkamdan konuşuyorsa, beni üzmemekten korktuğu içindir. Beni telaşlandırmadan yapabileceği her şeyi "düzeltmek" istiyor. Bu çok tatlı ve onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Ben onun her şeyiyim, tıpkı onun benim her şeyim olduğu gibi. Onun... ve bebeğin.

Dönüp ona bakıyorum ve yakışıklı, geniş yüz hatlarını inceliyorum. Yıkılmış ya da stresli görünmüyor - en azından her zamankinden daha fazla değil. Bunu benden her şekilde saklamaya mı çalışıyor? Kalbim ona duyduğum sevgiyle sızlıyor. Kendimden gezegenler ve gezegenler uzakta, bu adamın kollarına düşmeyi nasıl başardım bilmiyorum ama bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Gelecekte ne olursa olsun, bununla birlikte
yüzleşeceğiz. Yüzünü kavırıyorum ve ağzını şiddetle
öpmüyorum.

Aehako girişimim karşısında şaşkınlıkla inliyor. Ağzımın içini yalıyor, dilinin çıkıntıları vücudumda sıcak dalgalanmalar yaratıyor. Kuyruğu bileğime dolanıyor ve iri ellerini kığımın üzerinde kaydırarak kaslarımı yoğuruyor. "Dizlerinin üzerine çök, güzel dostum," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında. "Erkeğinin seninle ilgilenmesine izin ver."

"Evet," diye fısıldıyorum. Bunu istiyorum. Benimle ilgilenmesini istiyorum. Buna ihtiyacım var. Dokunuşu bir uyuşturucu gibi ve beni sarmallara sokmasını istiyorum. Alt dudağını ağızla ısıtıyorum ve sonra dönüp dört ayak üzerine kalkıyorum. Karnım büyüdükçe, bu bizim tercih ettiğimiz pozisyon haline geliyor ve avuçlarımı battaniyelerin üzerine koymak bile beni ateşlendirip rahatsız ediyor. Belki de son zamanlarda tek doyumsuz olan Marlene değildir.

"Bu kadar muhtaç olmana bayılıyorum," diye mırıldanıyor, deri taytımı aşağı çekip tuniğimi yukarı iterek beni ortaya çıkarıyor.

Muhtaç mıyım? Belki de öyleyim. Eşimle bağlantı kurmaya ihtiyacım var. Onun dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım var. Bana tüm endişelerimi unutturmasına ihtiyacım var.

Sıcak, ağrıyan uzunluğunu kıvrımlarımın arasından arkadan kaydırırken küçük bir nefes kaçıyor. Zaten ıslığım ama bu erotik dokunuş beni daha da ıslatıyor. Çıkıntıların amımın içinde sürüklenmesini seviyorum, ne kadar büyük hissettirdiğini, yayılmış kıvrımlarıma karşı ne kadar istilacı olduğunu seviyorum. Biraz daha öne eğilip yanağıma kürklere bastırıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Aehako, parmaklarını uyluklarımın ve kalçalarımın arkasında hafifçe yukarı aşağı gezdirerek. Bu dokunuş içime küçük şok dalgaları gönderiyor, meme uçlarım geriliyor. Çok iyi. Nasıl bu kadar iyi yapacağını her zaman nasıl biliyor?

Sonra içime giriyor, o kadar büyük ve kalın ki zevk inlemelerimi bastıramıyorum. Daha derine inerken homurdanıyor, elleri kalçalarımın sıkıca duruyor ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum, ama mahmuzunun arka girişime girip en zarif ve lezzetli şekilde doğal olmayan bir şekilde bastırmasına hala tam olarak hazır değilim. Bu kadar harika olmamalıydı ama bu şekilde sevişmek beni tamamen ve tamamen ihtiyaçtan çıldırtıyor. "Hareket et," diye fısıldıyorum, parmaklarım kürklerin içinde kıvrılıyor. "Lütfen, lütfen hareket et."

Dediğimi yapıyor, yavaşça geri çekiliyor ve bir sonraki anda kalçaları benimkilere çarpıyor. Mahmuzunu beni tekrar istila ediyor ve bu her şeyi on bir katına çıkarıyor. Her itişinde soluk soluğa kalıyorum, her geri çekilişinde inliyorum ve birkaç dakika içinde ayak parmaklarım kıvrılıyor ve baldırlarım orgazmın başlangıcıyla gergin hissediyor.

"Lütfen," diye tekrar boğuluyorum ve ismimi dudaklarında soluması bana bir şeyler yapıyor. Karnımın alt kısmında bir ürperti başlıyor ve bir sonraki bildiğim şey, boşalıyorum, tüm varlığım, enfes hissettiren ve bir şekilde tam olarak ihtiyacım olan şey olan vahşi, imkansız bir serbest bırakma içinde sıkılıyor.

Aehako içime giriyor, hareketleri dikkatli ve hassas, ta ki ben onun etrafında sıkıca kenetlenene kadar, sonra nefesi ciğerlerinden kabarıyor ve o da boşalıyor, saliverilmesi daha derine iterken bile vücutlarımızın ıslak bir şekilde birbirine kaymasına neden oluyor. Üzerimi örterken son bir kez inliyorum, sıcak teni tenime bastırıyor ve sonra kürklerin üzerine yığılıyor, kollarını sıkıca kavrayıp beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Onunla birlikte battaniyenin üzerinde kıvranıyorum, çünkü mahmuzunu hâlâ arkamdan içime gömülü ve bu... göz ardı edilmesi kolay bir his değil. Şimdi doyduğuna ve rahatladığına göre, belki bana neler olduğunu anlatmasını sağlayabilirim.

"Yani..." Sessizce başlıyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

AEHAKE

Kalçalarını eşimin arka tarafına doğru esnetiyor, sikimin -ve mahmuzumun ucunun- onun vücuduna oturmuş hissini seviyorum. Ayın birkaç dönüşünden sonra bile, rezonansın bize getirdiği çiftleşme hevesi azalmıyor. Yelelerini salladığını görebiliyorum ve sertleşiyorum. Bana bakıyor kirpikleri ve ben sertleşiyorum. Horluyor ve soğuk ayaklarını üzerime koyuyor... Sertleşiyorum.

Gerçekten, ben erkeklerin en şanslısıyım.

Yani beline doladığım kolumu okşadığında? Sertleşiyorum. Yakınına eğilip dudaklarımı küçük kulağının kıvrımına değdiriyorum.

"Peki. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Kira soruyor.

Düşünmeye çalışıyorum ama vücudunun sıcaklığıyla sikimi kavraması neredeyse imkânsız. "Seni... seviyorum?" İnsanlar "aşk" kelimesini sık sık duymayı sever, ben de Kira'ya günde birçok kez söylemeye çalışıyorum. Bazen kit yüzünden huysuzlaşıyor ve bu kelimeyi daha sık duymaya ihtiyaç duyuyor. Bir an düşünüyorum ve sonra ekliyorum, "Bugün çok güzel görünüyorsun?"

Koluma bir tokat atıyor ve sonra elimden kurtulmaya çalışıyor. Aletim vücudunun sıcaklığını terk ediyor ve sonra battaniyelerin üzerinde benden uzaklaşıyor, sanki kendine bir yuva yapacakmış gibi yeni kürkleri kapıyor. "Sen imkânsızsın. Söyle artık!"

Kafam karışmış bir şekilde doğruldum. "Sana ne söyleyeyim?"

Kira gözleriyle buluşuyor ve beni şaşırtarak ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Bunu bana yapma, Aehako. Bana bebeğin nesi olduğunu söyle."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. En kötü kâbusum gerçek oluyor. "Kitimizin nesi var?"

"Sen söyle!" Gözyaşlarına boğuldu. "Artık sır yok! Hamile bir kadından sır saklayamazsın!" "Ne demek istediğini anlamıyorum, Üzgün Gözler." Battaniyenin üzerinden kayarak ona doğru ilerledim ve zayıf tokatlarını görmezden gelerek onu kollarıma almaya çalıştım. "Kitimizin nesi var söyle bana. Kötü bir şey mi hissettin? Hareket etmemesi gereken bir şey mi hareket etti?" Yeni bir endişe kapladı içimi. "Sikimin başıyla mı vurdum?" Bazen kalçalarını doğru eğdiğimde o kadar derine iniyorum ki, doğru olmasa bile böyle şeyler hakkında endişeleniyorum.

Tabii...

Yarı homurtu, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkarıyor. "Güldürme beni! Sana çok kızgınıml!" Küçük yumruğu göğsüme çarpıyor.

Rahatlamak istiyorum, yani oğluma ya da kızıma aletimle vurmadım ama o ağlamaya devam ediyor ve kalbim ateşli, korkulu çarpıntısında yavaşlamıyor. "Kira, şu anda kafam çok karışık."

"Bebekle ilgili bir sorun olursa bana söyleyeceğini söylemiştin ama seni Rokan'la konuşurken yakaladım, konuyu değiştirdin ve yüzünde o ifade vardı."

"Ne bakışı?"

Kekeliyorum. "Suçlu bakışı!"

Suçlu bir bakışım mı var? Bekle. Bunun kardeşimle ne ilgisi var? "Kitimizde bir sorun mu var?" Sabırlı olmaya çalışarak tekrar soruyorum.

"Rokan'la rüyalar hakkında konuşuyordun," diye ağlıyor, yanaklarına vurarak. "Sen söyle bana. Rüyalar ne anlama geliyor?"

Boş boş bakıyorum. Neden bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok.

Yüz ifademi görünce devam etti. "Sessah, Rokan'la *rüyalar* hakkında konuştuğunu söyledi. Bana rüyalarının onunkiler gibi olmadığını söylemiştin! Bilme duyusuna sahip olmadığını!"

Rüyalar. Rüyalar. Düşünüyorum, Rokan'la ne hakkında konuştuğumu hatırlamaya çalışıyorum ki suçlu görünmeyim ve rüyalar ve...oh. "Rokan'a senin ve kitin tüm hayallerimin gerçekleşmesi olduğunu söyledim."

Gözyaşları biraz hafifledi. "Sen... ne? Sen mi yaptın?"

"Evet. Sessah da bunu duydu sanırım." Eşimi korkuttuğu için küçük kardeşimi boğazlayacağım.

"Peki o zaman neden yanına geldiğimde suçlu gibi baktın?" Parmağını göğsüme sapladı. "Seni tanıyorum. Bu suçlu bir bakıştı. Ne zaman yorgun olduğumu söylesem o bakışı takınıyorsun ve sonra da sadece sarılmak istiyormuş gibi yapıyorsun. *Asla* sadece sarılmak değil."

Yakalandım. O haklı. Bu asla sadece sarılmak değildir. Rokan'la başka ne hakkında konuştuğumu düşünmeye çalışıyorum... ve sonra ne olması gerektiğini biliyorum. "Ana mağaraya geri dönmekten bahsetmiştik. Sen ve ben. Rokan'la bu konuyu konuştum." Tereddüt ediyorum. "Güney Mağarası'nı evimiz yapma konusunda çok inatçı olduğun için sana bir şey söylemek istemedim ama ihtiyacın olursa şifacıya yarım günlük yürüme mesafesinde olmak istemiyorum." Karnındaki küçük şişliğe dokunmak için uzandım. "Ve şimdi kitte bir sorun varsa bunu yapmamız gerektiğine ikna oldum."

"Bekle. Bekle. Bekle. Kit hakkında konuşmadığını söylediğini sanıyordum." "Konuşmadım. Bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyen sensin-" "Ama az önce dedin ki-"

"Ne söylediğimi bilmiyorum," diye haykırdım. "Bütün kan hala aletimde ve zihnim yumuşakken ciddi şeyler konuşmaya çalışıyorsun. Tek bildiğim seni şifacıya götüreceğim -hemen şimdi- ve cevapları alacağız."

Ona doğru uzandığımda, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bileklerimi tutuyor. "Yani Roka'nla bebek hakkında konuşmadın mı?"

"Ona heyecanlı ve korkmuş olduğumu söyledim. Sanırım 'korkudan altıma işiyorum' kelimesini kullanmış olabilirim ama o her yeni babanın böyle hissettiğini söyledi." Şimdi daha da çok korkuyorum. Avucumu karnına koyuyorum ve hiçbir şeyin hareket ettiğini hissedemiyorum. Şimdi paniklemeğe başlıyorum. "Kitin hareket ettiğini en son ne zaman hissettin?"

"Gerçekten geri taşınmak istiyor musun?" Şaşırılmış görünüyor.

"Kitin nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Şu anda başka bir şey düşünemiyorum. Bir süre daha karnına dokunuyorum ama hiçbir şey kıpırdamıyor ve içimi bir korku kaplıyor. Ayağa fırlıyorum ve Kira'nın omuzlarına bir battaniye sarıyorum. "Hemen şimdi şifacıyı görmeye gidiyoruz."

"Çıplaksın"

Onu kollarıma aldım ve mağaranın dışına taşıdım.

"Daha yeni seviştik Aehako," diye tıslıyor Kira, elimden kurtulmaya çalışarak. "En azından ziyarete gitmeden önce temizlenmemize izin ver."

Tereddüt ediyorum, ama sadece kollarımda çırpındığı için. Onu nazikçe yere bırakıyorum. "Acele et o zaman."

Birkaç nefes sonra, Kira ve ben yeterince temiziz ve tuniklerimden birini vücuduna atıyor, onu tekrar kucağıma aldığımda homurdanıyor. "Gecenin bir yarısı," diye tekrar itiraz ediyor. "Eğer gerçekten bir sorun yoksa sabaha kadar beklemeliyiz."

Bu noktada bir sorun olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim eşim ve yavrularım için çok korktuğum. Maylak'ı uyandırsam da umurumda değil. O anlayacaktır. Tek umursadığım Kira'nın ve çocuğumun iyi olduğundan emin olmak.

Ben mağaradan geçerken Kira bir kez daha itiraz ediyor. "Eğer Roka'nla bebek hakkında konuşmadıysan... Sanırım birbirimizi korkuttuk."

"Önemli değil," diyorum inatla. "Şimdi şifacıya gidiyoruz. Cevapları alacağız."

İç çekiyor ama mücadele etmiyor. Onun da şifacıyı görmek istediğinden hiç şüphem yok ama çok fazla sorun çıkaracağından endişeleniyor. Ancak söz konusu eşim ve yavrularım olduğunda "çok fazla sorun" diye bir şey yoktur. Ne kadar sorun çıkardığımız önemli değil, sadece her şeyin yolunda olması önemli.

Mahremiyet perdesi yan tarafta, ama ben mağaralarına girerken Kashrem ayağa kalkıyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Aehako?" diye soruyor, sesi kısık. "Her şey yolunda mı?" Maylak onun yanına kıvrılmış, hamile karnı kocaman. Diğer yanında küçük kızı Esha ona doğru kıvrılmış.

"Eşimi ve çantamı kontrol etmesi için Maylak'a ihtiyacım var," diyorum.

"Lütfen," diye ekliyor Kira tatlı bir sesle. "Gecenin bir yarısı sizi uyandırdığımız için çok özür dileriz." "Hayır, değiliz," diyorum ben de aynı şekilde tatlı bir sesle. "Sadece kendimizi aptal gibi endişelendiriyoruz."

Maylak gözlerini ovuşturuyor, biz Hürrem'le konuşurken uyanıyor. Sözlerime esniyor, yüzünü elinin arkasına saklıyor... ya da belki de bir gülümsemeyi saklıyor. "Gel otur," diyor battaniyeyi okşayarak. Karnı son derece şiş görünüyor ama gülümsemesi rahat. Kaşrem, Esha'yı kollarının arasına alıp kucaklıyor ve uykulu küçük kızla birlikte mağaradan dışarı çıkıyor.

Seti uyandırdığım için biraz suçlu hissediyorum. Sadece birazcık. "Otur, Kira," diyorum dostuma ve bana sert bir bakış fırlattığında başının üstünü öpüyorum. "Lütfen."

Bana sinirlendiğinde her zaman çıkardığı o küçük sesi çıkıyor ama ben duymazdan geliyorum. Tek ihtiyacım olan cevaplar. Daha sonra bana kızabilir ve o zaman kaşlarını öperek uzaklaştırırım.

"Battaniyeye ihtiyacın var mı, Aehako?" Maylak bir elini Kira'nın karnına koyarken sakince soruyor.

Hamile vücutlarını karşılaştırdıkça Kira'nın yavrumuz doğmadan önce daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğini anlıyorum ve terlemeye başlıyorum. Yavrumuz eşimin içinde çok küçük olmalı ve çocuk erken gelirse bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum...

"Aehako?" Kira bana bakarken kaşlarını çatarak soruyor. "Eh?"

"Çıplaksın, aşkım. Ve zavallı Maylak ile göz hizasındasın."

"Ve havada asılı duruyor," diye ekliyor şifacı. "Daha önce her şeyi gördüm ama bu yüzümde olmasını istediğim anlamına gelmiyor."

Yerde bir kürk buluyorum, onu kalçalarıma sarıyorum ve kendimi gizlice ayarlıyorum. "Kiti hissediyor musun? Her şey yolunda mı?" Kira'nın yanına çöküyorum ve gergin bir şekilde elini tutuyorum. "Eğer bir sorun varsa, ne olduğunu söyleyebilir misin? Çiftleşmeyi bırakmalı mıyız? Eşimin daha fazla kırmızı et yemesi mi gerekiyor? Ne?"

Kira elini elimden çekip ağzımı kapatıyor. "Sus, aşkım."

Maylak gözlerini kapatıyor, iki elini Kira'nın karnına koyuyor ve konsantre oluyor. Onun khui'sinin yumuşak tınısını duyabiliyorum. Mırıldanıyor ama rezonans olduğunda yaptığı gibi değil. Bu farklı bir tepki, iyileştirici duyularını kullandığında ortaya çıkan bir tepki.

Nefesimi tutuyorum.

Maylak sonunda gözlerini açıyor. "Söyleyebileceğim kadarıyla yavru iyi ve sağlıklı ve benimkinden çok daha hızlı büyüyor." Şişmiş karnını okşuyor. "İnsanlar çok hızlı ürüyor olmalı."

"Bir sorun yok mu?" Yankıladı. "Hiç acı hissetmedin mi? Herhangi bir sorun?" "Ağrı yok," diye bizi rahatlatıyor şifacı. "Sorun yok. Nasıl hissediyorsun, Kira?"

Arkadaşım uzun, ürpertici bir iç çekti. "Kendimi harika hissediyorum ama sanırım hayal gücüm benden kaçıyor. Aehako endişeliydi ve onun endişesi beni de endişelendirdi. Ben korktum, o da korktu ve bu yüzden buradayız. Çok üzgünüm Maylak."

Eşimin karnına dokunuyorum, kulağımı tenine dayayıp kiti dinlemek istiyorum. "Ama yanlış bir şey olmadığına eminsen, değil mi?"

"Hiçbir şey," diye bizi rahatlatıyor Maylak. "Olsaydı hissederdim. Küçük şeyler şarkı söyler... yanlış. Sana dokunduğumda belli olurlardı, tıpkı parmakları yakalayan bir yeledeki hırıltı gibi." Kira'nın karnını tekrar okşuyor. "Ama her şey yolunda. Neden bu kadar endişelisin?"

"Çünkü o küçük ve insan," diyorum. Kira homurdanıyor.

"Ve o benim her şeyim. Hem o hem de kit. Onlar için her şeyimi veririm." Tereddütle eşimin karnına dokunuyorum ve eminim ki bir tepki titremesi oluyor. "Onlar benim her şeyim ve ben çok şanslıyım."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kira ve gözlerini ovuşturmaya başlıyor. Yine ağlıyor.

"Endişelenmeden edemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bazen çok şanslı olduğumdan ve tüm bunların bir rüya olduğundan endişeleniyorum."

"Bir daha asla 'rüya' kelimesini kullanma," diye burnunu çekiyor Kira. "Ve seni seviyorum Aehako, ama korkmaya devam edemeyiz."

İkimizden biri. Yemin ederim bu gece on yıl yaşlandım." Nabzım küt küt atıyor. "Yaşlandın mı?"

Kira inliyor. Yemin ederim Maylak da öyle. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Kira. "Sakinleşmeliyiz."

"Asla sakinleşmeyeceğim. Bu benim ilk kitim!" Çocuk bir kez daha elimi tekmelediğinde rahatlayarak gülümsüyorum. "Ufaklık yeni taşındı."

Maylak sadece kıkırdar. Kira'ya bilmiş bir bakış atıyor ve esniyor. "Sabah seni tekrar kontrol edebilirim."

Giderken Kashrem ve Esha'yı içeri gönderecek misin?"

"Elbette," diyor tatlı dostum ve ellerini bana uzatıyor. "Kalkmama yardım eder misin, Aehako?"

Öyle yapıyorum ve Kashrem kollarında Esha uyurken içeri girdiğinde, sıksa bacakları sallanıyor, bunun eşimi taşımak için de iyi bir yol olabileceğini düşünüyorum. Ama ben daha böyle bir şey önermeden Kira beni şifacının mağarasından uzaklaştırıyor ve göğsümün üst kısmına dokunarak beni öpmek istediğini ve eğilmem gerektiğini işaret ediyor.

Memnuniyetle yaparım.

Yüzümü kapatıp başını bana doğru salladı. "Bazen aptal oluyorsun. Ben de öyleyim. Birbirimizi korkutmayı bırakacağımıza söz vermeliyiz, tamam mı?"

"Böyle sözler veremem," diyorum ona utanarak. "Her zaman senin ve çocuğumuz için endişeleneceğim."

"Biliyorum. Ben de endişeleniyorum ama kendimizi bu şekilde delirtmeyiz." Yumuşak parmakları yüzümde geziniyor ve ciddi bir ifade ve hüzünlü gözlerle beni inceliyor. "Gerçekten geri taşınmak istiyor musun?"

"Bu seni daha güvende hissettirecek mi?" "Hayır."

Cevabına şaşırdım. "Hayır mı?"

"Kendimi zaten güvende hissediyorum, Aehako." Başını bana doğru sallıyor. "Kendimi iyi hissediyorum. İyiden de öte. Arada bir hasta olsam da bu hamile olmanın bir parçası. Kemli mağarada ve bir sürü çocuğu oldu. Ve gerçekten de bu mağaradan ve şifacıdan sadece bir kızak yolculuğu uzaktayız. Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Ama sen endişelendiğinde, belli ki ben bunu anlıyorum."

"Bana sakinleşmemi mi söylüyorsun?"

"Yapabileceğini düşünüyor musun?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Rahatlamama yardımcı olan bir şey biliyorum," diyorum ve o da gözlerini deviriyor. Onu kıkırdatmayı seviyorum ve şu anda bunu yaptığında kendimi bir hediye gibi hissediyorum.

"Sadece senin sakin ve benim vücudumla ilgili olduğunu tahmin edebilirim."

Ona sinsi bir bakış attım. "Belki de Rokan bilgili olan tek kişi değildir." "İmkânsızsın."

"Ama yine de beni seviyorsun?"

Eğildi ve beni öptü. "Seviyorum. Ama tatilimizin geri kalanında rahatlayalım, tamam mı?" "Beni ne rahatlatır biliyor musun?"

Kira alaycı bir şekilde gülüyor. "Sen gerçekten de en imkânsız eşsin." Ama bunu söylerken gülümsüyor ve eğer sarılmayı önerirsem, bunun dokunmaya ve çiftleşmeye dönüşeceğini biliyorum... çünkü bu asla sadece sarılmakla ilgili değil. Asla.

Kira da bunun asla sadece sarılmaktan ibaret olmamasına bayılıyor.

Arkadaşım uzanıp yanağını okşuyor. Hınzır bir gülümseme dudaklarını бүküyor. "Hatırlat da sabah sana yaptığım yeni peştamalı göstereyim."

Yüzündeki ifadeden bunun beni uzun uzun güldüreceğini anlayabiliyorum... ve sonrasında muhtemelen çiftleşeceğiz. "Sabah o zaman."

Bana kaşlarını oynatıyor.
Gerçekten çok şanslıyım.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Barbarlarımı sevmeye ve onlar hakkında konuşmaya devam eden herkese teşekkür etmek istiyorum. Onlar hakkında hikâyeler yazmak eve dönmek gibi. Sıcak, kabarık bir sevgi battaniyesi. Kira ve Aehako'yu yeniden ziyaret etmek bana daha fazla balayı hikayesi yazmam gerektiğini hatırlattı. Soranlar için söylüyorum, sırayla gitmeye çalışıyorum ki herkese ulaşabileyim! Yani sırada Harlow ve Rukh var, Josie ve Haeden ise birkaç hikaye ötede.

Bu hikayenin ne zaman geçtiğini merak ediyorsanız, güney mağarasına taşınmalarından yaklaşık 6 ay sonra. Son birkaç balayı çiftleşmeden hemen sonra geçiyordu ama Kira ve Aehako'nun çiftleşmeye alışmalarını ve hamileliğin nasıl ilerlediğini görmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Ayrıca Aehako'nun Kira'nın hamileliği yüzünden aklını kaybettiğini ve sonra onun da buna kapıldığını görmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Evli olan herkes bilir ki, eşlerden biri bir şey için endişelenirse, diğer eşin bu endişeden beslenmesi kolaydır ve sonra ikiniz de berbat olursunuz. Ben de yaşadım. ;)

Her zaman olduğu gibi, bu yan hikayeler ana hikayelerden keyif almak için kesinlikle gerekli değildir. Onlar sadece eski, favori karakterlere yapılan küçük ziyaretler ve benim deyimimle tüyler ürpertici.

Ben şahsen fluff'u severim. Sadece tatlı, iyi hissettiren ve sizi gülümseten bir hikaye. Bu ayın sonunda, tam boy ejderhalar, söz veriyorum! <3

Yakut

OKUYACAK DAHA FAZLA ŞEY MI ARIYORSUNUZ?

Bu sizde Buz Gezegeni Barbarları serisinin tamamını izleme isteği uyandırdı, değil mi? Evet! Őanslısınız, işte birinci kitabın linki.

[Buz Gezegeni Barbarları](#)

Yoksa sadece Kira ve Aehako'nun hikayesini yeniden mi okumak istediniz?

[Barbar AŞık](#)

Belki Icehome'a girip orada neler olup bittięine bakmak istersiniz?

[Lauren'in Barbarı](#)

Ya da belki de tamamen yeni bir Şey denemek istiyorsunuz.

[SavaŐ Tannısına Bağlı](#)

Hepsi Kindle Unlimited'ta, o yüzden ödünç alın!